ΕΤΟΣ Ε' — ΑΡΙΘΜΟΣ 372 Τιμᾶται λεπτῶν 10 ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 18 ΜΑΪΟΥ 1889

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
Ἐν. Θεὸς Πατησίων ἀριθ. 9.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδόλφου Βελὼ καὶ *Ἰουλίου Δωτέρ*: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Ἡ.(συνέχ.) — *Οὐίλκη Κόλλινς*: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρ. *Ν. Σπαρδονῆ*, (συνέχ.)— *Louis Jourdan*: Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΥΞ ΤΟΥ ΗΛΙΟΓΑΒΑΛΟΥ, Ρωμαϊκὸν διήγημα, μετάφρασις *Tony*.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ ῥούβλια 6.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν Αἰγύπτῳ κκ. Συνδρομηταὶ τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι δὲν ἐπλήρωσαν εἰσέτι τὴν συνδρομήν των νὰ ἀποστείλωσιν αὐτὴν διὰ γραμματοσήμων ἀπ' εὐθείας: «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἢ: «Πρὸς τὸν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κύριον Π. Γριτσάνην (βιβλιοπωλεῖον ὁ «Ἀπόλλων»)». Ἰδίως δὲ παρακαλοῦνται νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὴν αἴτησιν ἡμῶν ταύτην οἱ ἐν τοῖς χωρίοις κκ. Συνδρομηταί, διότι ἀποβαίνει λίαν ἐπίπονος καὶ πολυέξοδος ἡ ἀποστολὴ εἰσπράκτορος πρὸς εἴσπραξιν εὐτελοῦς δεκαπενταφράγκου συνδρομῆς.

Ἡ Διεύθυνσις

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

ΛΒ'

Ἡ κατηγορία σπουδαίως ἐπωφελήθη ἐκ τῆς καταθέσεως τῆς Μαριέττας. Ἦτο δύσκολον νὰ ὑπολειφθῇ ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία, ἀφοῦ τὸ θῦμα αὐτὸ ἀνεγνώριζε καὶ ὑπεδείκνυε τὸν δολοφόνον.

Αἱ πληροφορίαι αὗται ἠδύναντο νὰ συνοψισθῶσιν ὡς ἑξῆς:

«Ἡ οἰκογένεια Δαλισιὲ κατήγετο ἐκ Γρενόβλης, ὅσα ἐκ τῶν μελῶν της κατῴκουν ἔτι εἰς τὸν τόπον ἀπήλαυον ὑπολήψεως. Μόνον ὁ πατὴρ τοῦ Λαυρεντίου εἶχε διαπράξει ἄλλοτε σοβαρὰ ἐγκλήματα.

»Ὁ Γεώργιος Δαλισιὲ εἶχε λάβει καλὴν ἀνατροφήν· οἱ γονεῖς του τὸν εἶχον προορίσει διὰ τὸ οἰκονομολογικὸν στάδιον καὶ τὸν εἰσήγαγον, ἐν ἡλικίᾳ εἴκοσιν ἐτῶν, ὡς κατώτερον ὑπάλληλον εἰς τὸ ταμεῖον τῆς Ἰσέρας. Κατὰ τὰ δύο ἔτη, καθ' ἃ ἔμεινεν ἐν αὐτῷ, οὐδὲν σπουδαῖον παράπονον ἠγέρθη κατ' αὐτοῦ. Μετ' ὀλίγον ἐγένετο δεκτὸς εἴς τι σπουδαῖον κατάστημα ὡς πρῶτος ὑπάλληλος. Ὁ προϊστάμενός του ἦν ἠὐχαριστημένος ἐκ τῆς ἐργασίας του, ἡ δὲ διαγωγή του ἦτο ἀρκετὰ καλή. Ἀλλὰ πάντα ταῦτα ἦσαν φαινόμενα, ἅτινα ἐγίνωσκεν ἐπιτηδείως νὰ ὑποκρίνηται, πράγματι δὲ μετήρχετο ἀκόλαστον βίον, ἔπαιζε καὶ ἦτο κατάχρεως.

»Χάρις εἰς τὸ ἐλκυστικὸν ἐξωτερικόν του ἠγαπήθη ὑπό τινος νεάνιδος ἀνηκούσης εἰς μίαν τῶν ἐντιμοτέρων τῆς Γρενόβλης οἰκογενειῶν. Ὁ πατὴρ τῆς νεάνιδος, ὅστις ὑπωπτεύετο ἀναμφιβόλως τὰ ἐλαττώματα τοῦ Γεωργίου Δαλισιέ, ἀντέστη εἰς τὸν γάμον, ἀλλὰ τὸ ἐπίμονον πάθος τῆς θυγατρός του τὸν ἐβίασε νὰ ἐνδώσῃ.

»Ἡ δυστυχὴς γυνὴ δὲν ἐβράδυνε νὰ μετανοήσῃ, καθότι ὁ Δαλισιέ, νυμφευθείς, δὲν ἐκρατεῖτο πλέον. Μετ' ὀλίγον κατεσπατάλησε τὸ διαθέσιμον τῆς προικὸς μέρος. Ἡ ἐξαπατηθεῖσα σύζυγός του κακοποιουμένη καὶ μόνη μένουσα μετὰ τοῦ νηπίου τέκνου της ἐστέναζε χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ παραπονῆται πρὸς τοὺς γονεῖς της, ὧν τὰς συμβουλὰς εἶχε περιφρονήσει.

»Ἐν τούτοις τὰ χρέη ηὔξανον, καὶ μετ' ὀλίγον κατέστησαν τοσούτῳ μεγάλα καὶ οἱ δανεισταὶ τοσούτῳ ἀπαιτητικοί, ὥστε ὁ Γεώργιος Δαλισιέ, μὴ δυνάμενος ν' ἀνθέξῃ, ἔφυγεν ἡμέραν τινά, χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν σύζυγόν του καὶ ἐναγκαλισθῇ τὸ τέκνον του.

»Τὴν ἐπαύριον ὁ προϊστάμενος αὐτοῦ κατήγγειλεν αὐτὸν δι' ἐπανειλημμένας ὑπεξαιρέσεις διαπραχθείσας διὰ πλαστογραφίας καὶ ἀνερχομένας εἰς τεσσαράκοντα χιλιάδας φράγκων.

»Ἀλλ' ἡ κυρία Δαλισιὲ ἐκράτησε τὴν μήνυσιν· προκαλέσασα δὲ συνεισφορὰν μεταξὺ τῶν συγγενῶν τοῦ συζύγου της καὶ τῶν ἰδικῶν της, ὅπως σώσῃ τὴν τιμὴν τοῦ τέκνου της, ἐξώφλησε τὸν κύριον Τ... οὗτος δέ, ὅτε ἡ δικαιοσύνη τὸν ἀνέκρινε καὶ ἐξήλεγξε τὰ βιβλία του, ὡμολόγησεν ὅτι ἠπατήθη, καὶ ἀνεγνώρισεν ὡς γνησίας τὰς πλαστὰς ὑπογραφάς.

»Καίτοι αἱ δηλώσεις αὗται δὲν ἦσαν προφανῶς ἀληθεῖς, ἡ ἀνάκλησις τῆς μηνύσεως ἐκώλυσε τὴν περαιτέρω καταδίωξιν. Ἡ κυρία Δαλισιὲ ἐγκατέλιπε τὴν Γρενόβλην καὶ ἦλθεν εἰς Παρισίους, μετ' ὀλίγον δὲ ἱκανοποίησε καὶ ἐκείνους, οἵτινες τὴν εἶχον συνδράμει, ὅπως μὴ κηλιδωθῇ τὸ ὄνομα, ὅπερ ἔφερεν.

»Οἱ ἄλλοι δανεισταὶ τοῦ κυρίου Δαλισιέ, καὶ τοιοῦτοι ἦσαν πολλοί, δὲν ἐπληρώθησαν, καί, πιθανῶς, οὐδέποτε θὰ πληρωθῶσιν».

Ἡ σημείωσις αὕτη κατέληγεν ὡς ἑξῆς:

«Ἐπὶ πολλὰ ἔτη οὐδὲν πλέον ἠκούσθη περὶ τοῦ Γεωργίου Δαλισιέ· ὑπέθετον μόνον ὅτι εἶχε καταφύγει εἰς Ἰταλίαν. Ἀλλὰ πρὸ δέκα περίπου ἐτῶν ἡ κυρία Δαλισιὲ μετέβη εἰς Γρενόβλην, ὅπως λάβῃ τὴν πατρικήν της κληρονομίαν. Ἐπέδειξεν εἴς τινας τῶν συγγενῶν της ἐπιστολήν, δι' ἧς τῇ ἀνηγγέλλετο ὁ θάνατος τοῦ συζύγου της, δολοφονηθέντος, ὡς ἔλεγεν ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη, ὑπὸ λῃστῶν κατὰ τὰ περίχωρα τῆς Νεαπόλεως. Δὲν ἐβεβαιώθησαν περὶ τῆς ἀκριβείας τῆς εἰδήσεως ταύτης, οὐχ ἧττον, ἐπειδὴ τοσοῦτος διέρρευσε χρόνος ἄνευ νεωτέρων εἰδήσεων, φαίνεται πιθανή».

Αἱ πληροφορίαι αὗται, αἵτινες ἐπεκύρουν τὰς ὑποθέσεις τοῦ κυρίου Θουριέ, ἐπεσυνάφθησαν ἐν τῇ δικογραφίᾳ, καίτοι οὐδεμίαν ἄμεσον σχέσιν εἶχον πρὸς τὴν προκειμένην δίκην· ἀλλ' ἦσαν πολύτιμοι κατ' αὐτόν, καθόσον ἐδήλουν τὸν χαρακτῆρα τοῦ Λαυρεντίου, τὰ κακὰ ἔνστικτα, ἅτινα τοσοῦτον αἰφνιδίως ἐξερράγησαν ἐν αὐτῷ, τὸ πάθος τοῦ χαρτοπαιγνίου, τὰς ἀσωτίας, τὴν πρὸς τὸ ἔγκλημα τάσιν, τὴν ὑποκρισίαν του, τὴν πρὸς ἄμυναν

ἐπιτηδειότητά του πάντα ταῦτα βεβαίως εἶχε μεταδώσει αὐτῷ ὁ πατήρ.

Μετὰ τὸν φρικώδη κλονισμόν, ὃν εἶχε δοκιμάσει, συνεπείᾳ τῆς μετὰ τῆς Μαριέττας ἀντιπαραστάσεως, ἐνομίσθη ὅτι ὁ Λαυρέντιος θὰ ἔμενεν εἰς τὸ μέλλον ἀναίσθητος εἰς πάντα. Ἐν τούτοις, ὅτε ὁ κύριος Θουριὲ τῷ ἀνεκοίνωσε τὴν ἀνωτέρω σημείωσιν, ἀνεσκίρτησε, διότι ἦτο δι' αὐτὸν ἀποκάλυψις πραγμάτων, ἅτινα ἡ μήτηρ του τῷ εἶχεν ἀποκρύψει. Ἠρυθρίασεν, ἐστέναξεν, εἶτα δὲ ἐξέφρασεν ἀμφιβολίας περὶ τῆς ἀκριβείας αὐτῶν, ἀρνηθεὶς ὅτι ὑπῆρχον τοιαῦτα ἐν τῇ οἰκογενείᾳ του αἴσχη.

— Οὐδὲν ἀληθέστερον ἐν τούτοις, εἶπεν ὁ κύριος Θουριέ· ἀλλ' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ σὲ ἐνδιαφέρῃ πολύ. Νομίζω, ὅτι ἀναλόγως πρὸς τὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκεσθε, φαίνεσθε πολὺ εὐερέθιστος.

Αἱ ἔρευναι τῆς ἀστυνομίας, εἰς ὅ,τι ἀφεώρα τὸν ὑπηρέτην τοῦ Λαυρεντίου, εἰς οὐδεμίαν ἀνακάλυψιν ἤγαγον. Εἶχε προφανῶς ἀποδειχθῆ ὅτι ὁ Φραγκῖσκος δὲν ἠδύνατο νὰ διαπράξῃ τὸ κακούργημα· ἐναντίον δὲ τῶν ἀτόμων, ἅτινα συνήθως συνανεστρέφετο, μετὰ λεπτομερῆ τοῦ ἠθικοῦ αὐτῶν καὶ τῆς τελευταίας διαγωγῆς ἐξέτασιν, οὐδεμία ὑπόνοια ἠγέρθη.

Δύο ζητήματα μόνον ἔμενον ἀνεξήγητα : αἱ ὑπερβολικαὶ τοῦ Φραγκίσκου δαπάναι καὶ τὸ λυπηρὸν καὶ περίφροντι ὕφος, τὸ ὁποῖον παρετηρεῖτο εἰς αὐτὸν πρό τινων ἡμερῶν.

Κατὰ τὰς μακρὰς ἀνακρίσεις, εἰς ἃς τὸν ὑπέβαλεν, ὁ κύριος Θουριὲ ἐπέμεινεν ἐπὶ τῶν δύο τούτων σημείων. Ἀλλ' ὁ Φραγκῖσκος ἀπέδωκεν, οὐχὶ ἄνευ πιθανότητος, τὴν μὲν λύπην του εἰς τὴν συγκίνησιν, ἣν ἐδοκίμασεν ἕνεκα τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῆς συλλήψεως τοῦ κυρίου του· αἱ δὲ δαπάναι του ἐξηγοῦντο κατ' αὐτὸν ἀρκούντως ἐκ τῶν τυχηρῶν, ἅτινα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐλάμβανεν ἀνεξαρτήτως τοῦ μισθοῦ του.

Ὁ Λαυρέντιος, καίτοι εὗρεν ὅτι ἡ γενναιοδωρία του ὑπερετιμᾶτο κἄπως, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀντικρούσῃ σαφῶς τὰς παρατηρήσεις ταύτας καὶ ὁ Φραγκῖσκος ἀπελύθη.

Ὑπελείπετο μία μαρτυρία, ἡ τῆς Πουλχερίας, καὶ ὁ κύριος Θουριὲ διέταξε νὰ προσαχθῇ αὕτη.

Ἡ Πουλχερία εἶχεν ὠχριάσει κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὀλίγων τῆς φυλακίσεώς της ἡμερῶν. Ἀλλ' ἡ ὠχρότης αὕτη, ἥτις καθίστα καταφανεστέραν τὴν καλλονήν της, οὐδεμίαν ἠθικὴν κατάπτωσιν προέδιδε. Τὸ βῆμά της ἦτο ἥσυχον καὶ ἀσφαλές, οὐδὲν δὲ ἴχνος δειλίας παρετηρεῖτο εἰς τοὺς μεγάλους μέλανας ὀφθαλμούς της, τοὐναντίον ἠδύνατό τις ν' ἀναγνώσῃ ἐντὸς αὐτῶν ἀμετάτρεπτον ἀπόφασιν μέχρις ἐπιμονῆς, σχεδὸν μέχρις ἡρωισμοῦ.

Ὁ κύριος Θουριὲ δι' ἁπλοῦ βλέμματος διέκρινε τὴν τάσιν ταύτην καὶ ἠθέλησε νὰ τὴν κατανικήσῃ.

Προσεκάλεσε τὴν νεάνιδα νὰ καθίσῃ καὶ διὰ φωνῆς σοβαρᾶς καὶ αὐστηρᾶς τὴν ἠρώτησεν ἂν ἀπὸ τῆς τελευταίας ἐξετάσεώς της, εἶχε κατανοήσει τὸ ἀνωφελὲς τῆς ἀρνήσεώς της καὶ τοὺς κινδύνους εἰς οὓς ἐξετίθετο.

— Ναί, εἶπεν ἁπλῶς, εἶχα τὸν καιρὸν νὰ σκεφθῶ.

— Καὶ ἐννοεῖς νὰ ἐπιμείνῃς ;

— Ἀναμφιβόλως. Δὲν ἔχω νὰ μεταβάλω τίποτε ἀπὸ τὴν πρώτην μου ὁμολογίαν.

Ἦτο ὁμολογουμένως πεισματώδης μετὰ τῆς δικαιοσύνης πάλη.

Ὁ κύριος Θουριὲ ἔκαμε κίνημα ἀνυπομονησίας καὶ ἤρξατο ἀποτόμως ἐρωτῶν τὴν Πουλχερίαν.

Κατὰ τὴν ἐξέτασιν ταύτην, ἥτις διήρκεσε πλέον τῶν δύο ὡρῶν, δὲν ἀφέθη οὔτε νὰ ἀποπλανηθῇ, οὔτε νὰ δειλιάσῃ καὶ ἀπέφυγε τὰς παγίδας καὶ τὰς ἀντιφάσεις, εἰς ἃς ἤθελον νὰ τὴν ἐμβάλλωσι· διέμεινε σταθερὰ καὶ ἀμετάβλητος εἰς τὰς δηλώσεις της.

Ὁ κύριος Θουριὲ δὲν ἠδύνατο παρὰ νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀδυναμίαν του· ἐν τούτοις, τῷ ὑπελείπετο τελευταῖόν τι μέσον, ὅπερ δὲν ἠμέλησε.

— Πόσον θὰ τὸν ἀγαπᾷς ! εἶπεν.

Ἡ Πουλχερία ἠρυθρίασεν ἐλαφρῶς καὶ ἀνέστρεψε τὴν κεφαλήν.

—Ἰδού, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Θουριέ, πολλαὶ ἐπιστολαί σου, τὰς ὁποίας εὗρον εἰς τὴν κατοικίαν του καὶ αἱ ὁποῖαι προδίδουσι τὸ ζωηρότερον καὶ σταθερότερον πάθος. Αὐτή, παραδείγματος χάριν, εἰς τὴν ὁποίαν προσποιῆσαι ὅτι δὲν φροντίζεις διὰ τὴν ἀδιαφορίαν του, καὶ αὐτὴ ἡ ἄλλη, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεις ὅτι προσεκλήθης ὑπό τινος φίλης σου καὶ δίδεις νὰ ἐννοήσῃ ὅτι εἰς τὰς χεῖράς σου εἶνε νὰ ἀλλάξῃς ἐραστὴν καὶ ὅτι μάλιστα εἶσαι διατεθειμένη εἰς τοῦτο. Αὐτό, ἐννοεῖται, δὲν ἦτο ἀληθές, τὸ ἔγραψες δὲ μόνον ὅπως ἀναζωπυρώσῃς τὸ πάθος του, ἢ τοὐλάχιστον κεντήσῃς τὴν φιλοτιμίαν του. Ὡραῖα μηχανήματα, τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν ἐπέτυχον.

Ἡ Πουλχερία ἀφῆκε στεναγμὸν καὶ ἔμεινε μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς κάτω νεύοντας. Ὁ κύριος Θουριὲ ἐξηκολούθησε :

— Μεθ' ὅλας τὰς περιφρονήσεις καὶ τὰς προσβολάς του, δὲν εἶχες τὴν δύναμιν νὰ θυσιάσῃς τὸν ἔρωτα αὐτόν, νὰ τὸν ἀποσπάσῃς ἐκ τῆς καρδίας σου· οὔτε ἠδυνήθης τουλάχιστον νὰ λάβῃς τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν ὅτε πρὸ τριῶν μηνῶν ἀπεβλήθης καὶ ἐκδιώχθης.... Ἐν τούτοις ὁ κομψὸς κόσμος, τὸν ὁποῖον πρὸ τριῶν ἐτῶν παρηκολούθεις, σοὶ προσέφερεν ἐκδίκησιν, λατρείαν καὶ χρυσόν.... Ὄχι, ἐπροτίμησες νὰ ἐπανέλθῃς εἰς τὸ πρῶτόν σου σημεῖον, εἰς τὸ μέτριον ἐκεῖνο παντοπωλεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ὠνειρεύθης αἰώνιον ἔρωτα ! Ἠθέλησες νὰ βαυκαλισθῇς ἀκόμη μὲ τὰ ὄνειρα ἐκεῖνα.... Δὲν εἶνε ἀληθές ;

Ἐφ' ὅσον ὁ ἀνακριτὴς ἀνεπόλει τοὺς λυπηροὺς ἐκείνους ἐξευτελισμοὺς καὶ τὴν τυφλὴν τοῦ ἔρωτός της ἐπιμονήν, ἡ Πουλχερία συνεταράσσετο καὶ συνεκινεῖτο, δάκρυα δέ, ἅτινα ματαίως προσεπάθησε νὰ κρατήσῃ, ἔρρευσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της.

— Λοιπόν, προσέθηκεν ἀποτόμως ὁ κύριος Θουριέ, ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος σοὶ ἐνέπνευσε τὸ σφοδρὸν αὐτὸ πάθος, εἶνε δολοφόνος, μητροκτόνος.

—Ὄχι, εἶπεν ἀνεγειρομένη, δὲν εἶνε ἀληθές, δὲν θὰ τὸ πιστεύσω αὐτό.

— Τὸ πιστεύεις !... καὶ ἀμφιβάλλεις ὀλιγώτερον παντὸς ἄλλου, σύ, ἡ ὁποία εἶχες εἰς τὰς χεῖράς σου καὶ ἔκρυψες μίαν ἐκ τῶν ἀποδείξεων τοῦ κακουργήματος. Καὶ ὁ ἔρως μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν αὐτὴν ἐπιζῇ.

Ἡ Πουλχερία ἐμειδίασεν ὑπερηφάνως.

— Τὸν ἀγαπῶ περισσότερον, εἶπεν, ἀφ' ὅτου εἶνε δυστυχὴς καὶ κατηγορεῖται ἀδίκως.

Ὁ κύριος Θουριὲ ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Μὴν ἀρχίσῃς λοιπὸν πάλιν τὰ αὐτά. Εἶνε ἔνοχος καὶ τὸ γνωρίζεις....Ὀλίγον σὲ μέλλει, ἀρκεῖ νὰ σώσῃς τὴν κεφαλήν του· καὶ τὸν βοηθεῖς εἰς τοῦτο καὶ ἐλπίζεις ὅτι θὰ σοὶ εἶνε εὐγνώμων· τοὐλάχιστον οὐδεὶς θὰ σοὶ τὸν διαφιλονεικήσῃ εἰς τὸν βόρβορον τὸν ὁποῖον θὰ πέσῃ.... μὴ λέγεις ὄχι ! Τὸ ἐλπίζεις !... Λοιπόν ! ἀπατᾶσαι.... Καὶ ἐάν τις ὑποθέσῃ ὅτι θὰ διαφύγῃ τὴν κατηγορίαν, ἡ ὁποία τὸν βαρύνει, ὁ Λαυρέντιος Δαλισιὲ θὰ εἶνε χαμένος διὰ σέ. Θὰ σὲ ἀπωθήσῃ. Δὲν ἠννόησες λοιπὸν τίποτε εἰς τὰς περιφρονήσεις του, εἰς τὴν κατὰ σοῦ ὀργήν του, καὶ δὲν αἰσθάνεσαι ὅτι θὰ σὲ μισεῖ τόσον ὅσον ἀγαπᾷ ἄλλην ;

— Ἄλλην ; ἀνέκραξεν ἐγειρομένη αἰφνης καὶ παρατηροῦσα ἀσκαρδαμυκτεὶ τὸν ἀνακριτήν.

— Ἀναμφιβόλως. Εἶνε λοιπὸν τόσον παράδοξον καὶ τόσον δύσκολον νὰ τὸ μαντεύσῃς ; Τὸ ὑπωπτεύθης πολλάκις.

— Εἶνε ἀληθές, ἀλλὰ ποτὲ δὲν τὸ ἐπίστευσα. Ὄχι, εἶπε μετὰ λυπηροῦ μειδιάματος καὶ κινοῦσα τὴν κεφαλήν, ποτὲ εἰς τὴν καρδίαν του δὲν εἶχον ἄλλην ἀντίζηλον ἀπὸ τὸ χαρτοπαίγνιον, εἶμαι βεβαία.

— Θέλεις τώρα ἀμέσως νὰ σὲ πείσω περὶ τοῦ ἐναντίου ;

— Ἔχετε τὴν ἀπόδειξιν ;

— Ναί, ὁμολογίαν παρ' αὐτοῦ ὑπογεγραμμένην.

— Ὦ ! ἂν ἦτο ἀληθές ! ἐψιθύρισε διὰ φωνῆς κλαυθμηρᾶς.

— Ἰδού, εἶπεν ὁ ἀνακριτής, ἡ κατάθεσίς του. Δύναμαι νὰ ἀναγνώσω τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον σὲ ἀφορᾷ.

Ἀνέγνωσεν ὄντως ὁ κύριος Θουριὲ τὸ μέρος τῆς καταθέσεως τοῦ Λαυρεντίου, ἐν τῷ ὁποίῳ οὗτος ὡμίλει περὶ τῶν προσκλήσεων τοῦ Σουσὰ καὶ περὶ τοῦ πάθους πρὸς τὴν Αἰμιλίαν, ὑφ' οὗ κατελήφθη, συγχρόνως δὲ παρετήρει τὴν Πουλχερίαν.

Αἰφνιδία μεταβολὴ ἐπῆλθεν εἰς αὐτήν.

Ἐνόμισεν ὅτι τοῦτο ἦτο νέα παγίς, ἣν τῇ ἔστηνον, ἡ δὲ παγὶς αὕτη ἦτο ψευδής !

Ὁ κύριος Θουριὲ μεθ' ὅλον τὸ διορατι-

κόν του καὶ τὴν πεῖράν του δὲν ἐμάντευσε τὴν παράδοξον ταύτην ὑπόνοιαν, ἥτις κατέλαβε τὴν Πουλχερίαν.

— Λοιπόν, τὴν ἠρώτησεν, ἐπείσθης ;

— Ναί, εἶπε στενάζουσα καὶ προσποιουμένη ἀπελπισίαν . . . Ὦ ! αὐτὸ εἶνε ἄτιμον.

— Εἶσαι ἀκόμη διατεθειμένη νὰ ἐνοχοποιηθῇς, νὰ καταστραφῇς χάριν αὐτοῦ;

— Ὄχι, βεβαίως ! Ἴσως θὰ τὸ ἔκαμνα πρὸ μιᾶς στιγμῆς, ἀλλὰ κατόπιν τῆς ὁμολογίας αὐτῆς ...

— Λοιπόν, τότε, ὁμίλησον ἐλευθέρως !

— Ἀλλά, κύριε, εἶπε μὲ θλιβερὸν ὕφος καὶ τόνον πειστικόν, δὲν γνωρίζω τίποτε, σᾶς τὸ ἐπαναλαμβάνω.

Ὁ κύριος Θουριὲ ἠγέρθη ἀποτόμως καὶ ἤρξατο περιπατῶν μετ' ἀνυπομονησίας ἐν τῷ δωματίῳ, ἐνῷ ἡ Πουλχερία ἐξηκολούθει διαμαρτυρομένη ὅτι οὐδεμίαν ἀνακοίνωσιν εἶχε νὰ κάμῃ εἰς τὴν δικαιοσύνην. Ὁ ἀνακριτὴς μόλις τὴν ἤκουεν. Ὁ σκοπός του εἶχεν ἀποτύχει. Διατί ; Ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ ἦτο ζηλότυπος ἡ νεᾶνις αὕτη ... Ἐθεώρει τὸ πάθος τοῦτο ἥκιστα ἐπικίνδυνον δι' αὐτήν, ἕνεκα τῆς κοινωνικῆς θέσεως τῆς Αἰμιλίας ;... ἢ μᾶλλον δὲν εἶχεν ἀληθῶς νὰ ἀνακοινώσῃ τι, ὡς ἐβεβαίου ;

Ἐννοῶν τὸ ἀδύνατον νὰ τῇ ἀποσπάσῃ ὁμολογίαν τινά, ὁ κύριος Θουριὲ τὴν ἀπέστειλε πάλιν εἰς τὴν φυλακήν.

Ἄλλως, δὲν ἀπέδωκε πλέον ἢ δευτερεύουσαν σημασίαν εἰς τὴν μαρτυρίαν αὐτήν. Μετά τινας ἡμέρας ἡ κατάστασις τῆς Μαριέττας ἐπέτρεψε νέαν μετὰ τοῦ Λαυρεντίου ἀντιπαράστασιν, ἡ δὲ νέα ἀπόπειρα ἐπεκύρωσε πληρέστατα τὴν πρώτην. Ἡ Μαριέττα κατηγόρησε τὸν Λαυρέντιον, τὸν ἀνεγνώρισε, τὸν ὑπέδειξεν ὡς δολοφόνον καὶ τὸν κατηρᾶτο. Ἡ κόρη αὕτη, χάρις εἰς τὸν ἰσχυρὸν ὀργανισμόν της, εἰσήρχετο εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀναρρώσεως, καὶ ἡ ἐνώπιον τοῦ κακουργοδικείου κατάθεσίς της θὰ ἐπέφερε πιθανῶς τὴν ἀπόφασιν τῶν ἐνόρκων.

Ἐπειδὴ ἀφ' ἑτέρου δὲν ὑπῆρχον κατὰ τῆς Πουλχερίας ἢ ἀόριστοι εἰκασίαι ψευδομαρτυρίας, ὁ κύριος Θουριὲ μετὰ τελευταίαν ἐξέτασιν, λίαν σύντομον, διέταξε τὴν ἀποφυλάκισίν της καὶ παρήγγειλεν οὐχ ἧττον εἰς τὴν ἀστυνομίαν νὰ τὴν ἐπιβλέπωσιν ἐπιμελῶς.

ΛΓ'

Ἡ ἀνάκρισις ἐπερατώθη, τὰ δὲ ἔγγραφα ἔμελλον νὰ σταλῶσιν εἰς τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων. Οὐδεὶς λόγος πλέον ὑπῆρχεν ὅπως ὁ Λαυρέντιος μὴ βλέπει κάνένα· ἡ ἀπαγόρευσις αὕτη ἤρθη.

Ἡ πρώτη χρῆσις ἣν ἔκαμεν ὁ Λαυρέντιος τῆς ἐλευθερίας αὐτῆς ἦτο νὰ προσκαλέσῃ τὸν κύριον Γλαβών.

Ἡ γνώμη τοῦ κυρίου Γλαβὼν ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης εἶχε μεταβληθῇ εἰς εὔνοιαν. Ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἦτο τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας· περὶ αὐτῆς ὡμίλουν εἰς τὸ δικαστήριον, πανταχοῦ, μετ' ἀγωνίας δὲ ἀνέμενον τὸ τέλος τῶν ἀνακρίσεων καὶ τὴν ἡμέραν τῆς δίκης. Αἱ ἐφημερίδες ἐκράτουν εἰς ἀγωνίαν τὸ κοινόν, καὶ ἀνέγραφον ἀληθεῖς ἢ ψευδεῖς πληροφορίας, ἃς ἠδύναντο νὰ συλλέγωσιν.

Εἶχον δημοσιεύσει δύο ἀντιπαραστάσεις τοῦ Λαυρεντίου καὶ τῆς Μαριέττας, ὡς καὶ τὰς τόσῳ σαφεῖς καὶ ἐπιβαρυντικὰς διακοινώσεις ταύτης. Ἐντεῦθεν, οὐδεμία ὑπῆρχε διὰ τὸ κοινὸν ὡς καὶ διὰ τὸν ἀνακριτήν, ἀμφιβολία· ὁ Λαυρέντιος, ἀναγνωρισθεὶς ὑπὸ τοῦ θύματος, ἦτο ἀναντιρρήτως ὁ δολοφόνος.

Τοιαύτη ὑπῆρξε καὶ ἡ ἐντύπωσις τοῦ κυρίου Γλαβών· ἐντύπωσις σκληρὰ καὶ λυπηρά, ἐναντίον τῆς ὁποίας μάτην προσεπάθει νὰ παλαίσῃ. Ἐν τούτοις ἔσπευσε εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ Λαυρεντίου.

Ὁ δεσμώτης εἶχε μετενεχθῇ εἰς τὸ διαλεκτήριον.

Παρατηρήσας ὁ κύριος Γλαβὼν τὸν νέον ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἄλλοτε γνωρίσει εὔθυμον, ἀμέριμνον, εὐτυχῆ καὶ ἤδη ὠχρόν, καταβεβλημένον μὲ κοιλωθέντας ὡς ἐκ τῆς ὀδύνης ὀφθαλμούς, ἀνεσκίρτησεν, ἀλλὰ κατέστειλε τὸ κίνημα τοῦτο καὶ προσεπάθησε ν' ἀποκρύψῃ τὴν φρικώδη πεποίθησιν, ἥτις μικρὸν κατὰ μικρὸν εἶχε γεννηθῇ ἐν αὐτῷ.

Ὁ Λαυρέντιος, ὀδυρόμενος, ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Ἀ ! εἶσθε σεῖς ! ἀνέκραξε· τέλος πάντων βλέπω μορφὴν φίλου, ὁ ὁποῖος θὰ ἐννοήσῃ τὴν ἀπελπισίαν μου καὶ θὰ μὲ λυπηθῇ. . . Ἀ ! ἔλθετε, ἀγαπητέ μοι κύριε, δότε μοι ὀλίγον θάρρος, βοηθήσατέ με διὰ τῶν συμβουλῶν σας ... σώσατέ με!

— Ἡσύχασε, ἡσύχασε, ἐπανελάμβανεν ὁ κύριος Γλαβὼν συγκινηθεὶς ἀκουσίως.

Ἐν τούτοις, καίτοι ἡ ὀδύνη τοῦ Λαυρεντίου τὸν συνεκίνησεν, ἐτήρει οὐχ ἧττον στάσιν ψυχρὰν καὶ ἐπιφυλακτικήν.

Ὁ Λαυρέντιος τὸν παρετήρησε.

— Τί ἔχετε λοιπόν ; τὸν ἠρώτησεν αἴφνης

Εἶτα ὑποχωρήσας καὶ θεωρῶν τὸν δικηγόρον μὲ ὕφος ἐκπεπληγμένον :

— Ἀ ! Θεέ μου, ἐτραύλισε, μήπως καὶ σεῖς... καὶ σεῖς ἐπίσης μὲ πιστεύετε ; ...

— Ὄχι, δυστυχῆ, ὄχι, δὲν σὲ νομίζω ἔνοχον, εἶπεν ὁ κύριος Γλαβὼν ὅτε ὁ οἶκτος ἤρχισε νὰ τὸν καταλαμβάνῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

— Ναί ! τὸ πιστεύετε... ὤ! τὸ βλέπω καλά... Ἀχ! Θεέ μου, αὐτὸ εἶνε πολύ, ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος ὀλολύζων.

Ὁ κύριος Γλαβὼν διεμαρτυρήθη ὅτι εἶχεν ἴσως ἀμφιβολίας τινάς, ἀλλ' ὅτι ἠσθάνετο αὐτὰς διαλυθείσας, συγχρόνως δ' ἔσφιγγεν εἰς τὰς χεῖράς του τὰς τοῦ Λαυρεντίου, ὅστις ἤγειρε βραδέως ἐπὶ τοῦ γέροντος δικηγόρου εὐγνῶμον βλέμμα καὶ διὰ φωνῆς γλυκείας :

— Εὐχαριστῶ ! εἶπε... Ναί, εἶνε ἀκόμη ἀξία ἡ χεὶρ αὕτη νὰ σφίγξῃ τὴν ἰδικήν σας· δὲν ἐμολύνθη ἀπὸ αἷμα ... Καὶ ποῖον αἷμα ! τῆς μητρός μου . . . Ὄχι, εἶνε ἀδύνατον, καὶ τὸ καταλαμβάνετε, τέλος πάντων. Ἀ ! ἔκαμα πολλὰς ἀνοησίας, ἀλλὰ τὰς ἐξιλέωσα καὶ πέραν τοῦ μέτρου διὰ τῶν βασάνων, τὰ ὁποῖα ὑφίσταμαι πρὸ τριῶν ἑβδομάδων... Θεέ μου! πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ ὑποστῇ τις τόσα, χωρὶς ν' ἀποθάνῃ ἢ νὰ παραφρονήσῃ !

— Ναί, εἶπεν ὁ δικηγόρος διὰ φωνῆς σοβαρᾶς, ἐτιμωρήθης σκληρῶς... Νὰ κατηγορηθῇ τις αἴφνης διὰ τόσον φοβερὸν ἔγκλημα εἶνε φρικῶδες ! Καὶ ἡ κατηγορία αὕτη εἶνε ψευδής, τὸ πιστεύω, τὸ αἰσθάνομαι εἰς τὴν φωνήν σου, εἰς τὴν καρδίαν μου, ἥτις πάλλει μετὰ τῆς ἰδικῆς σου. Ὄχι ! εἶπε μετὰ ζωηρότητος, ὁ υἱός τῆς εὐγενοῦς καὶ ἁγίας γυναικός, τὴν ὁποίαν ἐγνώρισα, δὲν δύναται νὰ εἶνε ὁ δολοφόνος της.

— Δὲν ἔχει οὕτω ; ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος ἐγειρόμενος ἀποτόμως, εἶνε ἀδύνατον ! Ἐκείνη, ἥτις μὲ ἀνέθρεψε, μὲ ἠγάπα, καὶ τὴν ὁποίαν ἠγάπων ἐπίσης, τὸ γνωρίζετε καλῶς, μεθ' ὅλας τὰς θλίψεις τὰς ὁποίας τῇ ἐπροξένησα. . . Πλησίον αὐτῆς θὰ ἤντλουν τὰ ἔνστικτα αὐτὰ τοῦ φόνου καὶ τοῦ ἐγκλήματος ;

Ἔστη αἴφνης καὶ ἔκυψε τὴν κεφαλήν.

— Καὶ ὁ πατήρ μου, ἐψιθύρισε διὰ φωνῆς πενθίμου.

— Ὁ πατήρ σου !

— Ναί· τὸν ἐγνωρίσατε ἴσως· ὁπωσδήποτε ἡ μήτηρ μου ἢ ἄλλος τις θὰ σᾶς ὡμίλησε περὶ αὐτοῦ... Εἶνε ἀληθὴς ἡ σημείωσις ἐκείνη τῆς ἀστυνομίας, τὴν ὁποίαν ὁ ἀνακριτὴς μοὶ ἀνέγνωσε, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ὁ πατήρ μου παρίσταται ὡς ἄσωτος, ἄθλιος πλαστογράφος ;

— Δυστυχῶς, ναί ! τὰ πάντα εἶνε ἀληθῆ !

— Ἀ ! Θεέ μου ! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

Καὶ ἐστέναξε μετ' ὀδύνης, ὡς εἶχεν ἄλλοτε πράξει εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου Θουριέ, ὅτε τῷ ἐγένοντο αἱ περὶ τοῦ πατρός του λυπηραὶ ἐκεῖναι ἀποκαλύψεις. Ἠσθάνετο ἑαυτὸν ἀτιμασθέντα, ἀπολωλότα.

— Κατόπιν τούτων, δύνανται νὰ μὲ νομίσουν ἱκανὸν νὰ πράξω τὰ πάντα.

Ὁ κύριος Γλαβὼν προσεπάθησε νὰ τὸν πείσῃ, ὅτι τὰ προηγούμενα τοῦ πατρός του ἦσαν μᾶλλον ταπεινωτικὰ καὶ κινδυνώδη, καὶ ὅτι ὑπῆρχον εἰς τὴν θέσιν, εἰς ἣν εὑρίσκετο ἤδη, πολλοὶ σοβαροὶ σκόπελοι, οὓς ἔδει ν' ἀποφύγῃ.

— Καὶ αἱ ἐνδείξεις ἐκεῖναι, ἢ μᾶλλον αἱ φοβεραὶ ἀποδείξεις, αἱ ἐναντίον σου συσσωρευθεῖσαι, καὶ τὰς ὁποίας δὲν φαίνεσαι συλλογιζόμενος, δυστυχῆ !

— Ὦ ! ναί ! τὰς συλλογίζομαι πρὸ τριῶν ἑβδομάδων ἡμέραν καὶ νύκτα ...

— Λοιπόν ; τί ἀπαντᾷς ; διὰ τίνος μέσου θὰ τὰς καταπολεμήσῃς καὶ θὰ τὰς καταρρίψῃς ;

— Δὲν ἠδυνήθην ν' ἀποφασίσω. Τί θέλετε ; δὲν ἐννοῶ τίποτε, καὶ ἐνίοτε ἐρωτῶ τὸν ἑαυτόν μου, ἂν δὲν εἶνε ὄνειρον...

— Ὄχι ! εἶπεν ὁ κύριος Γλαβών, εἶνε σκληρὰ πραγματικότης, τὴν ὁποίαν πρέπει ἀποφασιστικῶς νὰ ἀποδείξῃς ψευδῆ... Ἴδωμεν. Ἂς ἐξετάσωμεν αὐτὴν ὁμοῦ.

— Ναί, ἂς τὴν ἐξετάσωμεν ὁμοῦ, ἐπανέλαβεν ὁ Λαυρέντιος πλησιάζων ζωηρῶς πρὸς τὸν κύριον Γλαβών, ὡσεὶ ἤθελεν ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης νὰ τεθῇ ὑπὸ τὴν προστασίαν του.

Πράγματι, πρό τινων ἡμερῶν δὲν ἐτόλμα πλέον νὰ ἀτενίσῃ τὰς φρικώδεις ἐκείνας ἀποδείξεις· τὰς ἀπεμάκρυνε τοῦ νοῦ του, ἀλλ' ἐπανήρχοντο ἀδιακόπως καὶ τῷ ἐπροξένουν σκοτοδινίασιν, ἴλιγγον.

Ἐξήτασαν ἀλληλοδιαδόχως ὅλα τὰ γεγονότα καὶ τὰς τόσον σοβαρὰς περιστάσεις, τὰς ὑπὸ τῆς ἀνακρίσεως ἀποκαλυφθείσας, καὶ τὰς ὁποίας ἐμνημονεύσαμεν συμφώνως πρὸς ταύτην. Τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν, τὸ ἀπωλεσθὲν κομβίον, τὸ τρίψιμον τῶν ὑποδημάτων, κτλ.

Ἑκάστης τῶν λεπτομερειῶν, μετὰ πολλὰς προσπαθείας, ὁ δικηγόρος Γλαβὼν ἀνεκάλυπτε τέλος ἐξήγησίν τινα, ἀπαράδεκτον, ἀπίθανον, βεβιασμένην, ἀλλὰ τέλος ἐξήγησίν τινα. Ὅτε ὅμως ἔφθασαν εἰς τὴν κατάθεσιν τῆς Μαριέττας, ὁ δὲ Λαυρέντιος διηγήθη μετὰ ποίας πεποιθήσεως ἡ κόρη αὕτη ἐβεβαίου ὅτι τὸν ἀνεγνώρισε καὶ τὸν κατηρᾶτο, ὁ κύριος Γλαβὼν ἔκυψε τὴν κεφαλὴν μὲ ὕφος λυπηρὸν καὶ ἀπηλπισμένον.

— Τί ν' ἀποκριθῶμεν εἰς τοῦτο; εἶπε βραδέως, τίποτε.

— Τίποτε; Λέγετε καὶ σεῖς ἐπίσης, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος μετὰ φρίκης. Δι' ἐμὲ αὐτὸ δὲν εἶνε παράδοξον· ἔχω τὸν νοῦν τεταραγμένον... Ἀλλὰ σεῖς, ὅστις ἔχετε τὴν ψυχραιμίαν σας μετὰ τῆς πείρας τῶν φώτων σας, δὲν δύνασθε νὰ ἔλθετε εἰς βοήθειάν μου... Ὦ! ἐτελείωσε τότε, τί θέλετε νὰ γείνω;

Ἔλαβεν ὑπ' ὄψει ὅλας τὰς δυνατὰς ὑποθέσεις:

Ἡ κόρη αὕτη, ἀποσπασθεῖσα βιαίως ἐκ τοῦ πρώτου ὕπνου, δὲν ἦτο πιθανὸν νὰ ἐφαντάσθη ὅτι ἐπανέβλεπε τὸν ἄνθρωπον, ὅστις εὑρέθη ἐνώπιόν της πρὸ δύο ὡρῶν;

Ὁ δολοφόνος εἶχεν ὁρμήσει ἐξαίφνης κατ' αὐτῆς, καὶ ἐντὸς τινῶν στιγμῶν τὴν ἔρριψε χαμαί· τὸ κηρίον, ὅπερ ἐκράτει εἰς τὰς χεῖράς της, ἔπεσε καὶ ἐσβέσθη· πάντα ταῦτα δὲν διήρκεσαν παρὰ μίαν στιγμὴν «μίαν ἀστραπήν», εἶχεν εἴπει εἰς τὴν κατάθεσίν της. Βεβαρυμένη λοιπὸν ὑπὸ τοῦ ὕπνου ὡς ἦτο, ἢ τεταραγμένη ἐκ τοῦ τρόμου, ἠδυνήθη ἀληθῶς ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν δολοφόνον; Δὲν ἦτο πιθανώτατον ὅτι οὗτος εἶχεν ὁμοιότητά τινα μετὰ τοῦ Λαυρεντίου, κατὰ τὸ ἀνάστημα, τὸ πρόσωπον, τὰ ἐνδύματα;...

Ἡ Μαριέττα, ἐκτὸς ὅτι ἦτο ὠργισμένη ἕνεκα τῶν ἐρίδων τοῦ Λαυρεντίου μετὰ τῆς μητρός του, δὲν εἶχεν ἴσως ἐναντίον του ἀφορμήν τινα μίσους;... κτλ.

Ὅτε διῆλθεν ἁπάσας τὰς ὑποθέσεις, ὁ κύριος Γλαβὼν ἐκίνησε περιλύπως τὴν κεφαλήν.

— Ἄκουσον, εἶπεν, οὐδὲν ἐκ τούτων εἶνε ἐπαρκές, ἀληθές. Οὐδέποτε οἱ ἔνορκοι θὰ παραδεχθῶσι τοιαύτας ἐξηγήσεις, τὰς ὁποίας καὶ ἐγὼ αὐτὸς δὲν παραδέχομαι. Δὲν συνηγορεῖ, δὲν ὑπερασπίζεταί τις κατηγορούμενον μὲ τοιαῦτα ἐπιχειρήματα.

— Ἀ! Θεέ μου! ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος, μοὶ ἀρνεῖσθε τὴν ὑποστήριξίν σας, μὲ ἐγκαταλείπετε!

— Ὄχι! δὲν σὲ ἐγκαταλείπω. Μὲ προσκαλεῖς νὰ σὲ ὑπερασπισθῶ, τὸ ἐπιθυμῶ, τὸ θέλω καὶ ἐγὼ ἐπίσης. Ἀλλὰ δός μοι μίαν βεβαιότητα! διότι ὅσῳ προβαίνομεν εἰς τὴν ἐξέτασιν, τοσούτῳ αἰσθάνομαι ἀναγεννωμένας τὰς ἀμφιβολίας μου... τί δύναμαι ἐγὼ εἰς τὴν ἀβεβαιότητα αὐτὴν νὰ τραυλίσω πρὸ τῶν ἐνόρκων; Ὁ ἔσχατος τῶν συναδέλφων μου θὰ σὲ ὑπερασπίζετο κάλλιον ἐμοῦ. Πεῖσέ με καὶ θὰ εἶμαι εὔγλωττος, διότι θὰ ὁμιλήσω μὲ τὴν καρδίαν μου. Ναί, κάμε με νὰ πιστεύσω εἰς τὴν ἀθωότητά σου, ἢ τὴν ἐνοχήν σου! Ἀθῶος; ὤ! μετὰ πόσου πάθους θὰ σὲ ὑπερασπισθῶ... αἱ ὑποθέσεις αὗται, κερδίζονται, καὶ οἱ δικασταί σου θὰ ἔτρεμον νὰ σὲ καταδικάσωσι! Ἔνοχος; θὰ ἔφερον πρὸ τοῦ δικαστηρίου τὴν ὁμολογίαν σου, τὴν μετάνοιάν σου καὶ ἴσως θὰ ἐπετύγχανον ὑπὲρ σοῦ ὀλίγην ἐπιείκειαν καὶ οἶκτον!

Ὁ κύριος Γλαβὼν εἶχεν ἐξαφθῆ ἐκ τῆς ὁμιλίας αὐτῆς, καὶ ἡ ἔξαψις αὕτη κατέλαβε μικρὸν κατὰ μικρὸν καὶ τὸν Λαυρέντιον.

— Ὄχι! ἀνέκραξεν, ἐπιείκειαν· οἶκτον δὲν ζητῶ· ἢ τὸ πᾶν ἢ τίποτε. Ποῖον λοιπὸν ἄλλον θὰ ἔπληττεν ἡ ἀνελεήμων κοινωνία, εἰμὴ τὸν ἄθλιον ἐκεῖνον, ὅστις θὰ ἐφόνευε τὴν μητέρα του;... Θέλετε νὰ σᾶς πείσω· ἀλλὰ τί δύναμαι νὰ σᾶς εἴπω; Νὰ διαμφισβητήσω τὰς φαινομένας αὐτὰς ἀποδείξεις, νὰ καταδείξω τὸ ψευδὲς αὐτῶν; Δὲν δύναμαι, τὸ γνωρίζετε καλῶς· δὲν δύναμαι παρὰ νὰ ἐπαναλάβω εἰς ὑμᾶς, καθὼς καὶ εἰς τοὺς δικαστάς, καθὼς καὶ εἰς τὴν ἀστυνομίαν: Εἶμαι ἀθῶος! Καὶ δὲν πιστεύετε εἰμὴ μόνον ἐκείνους! Τότε ἂς μὴ ὁμιλῶμεν πλέον περὶ τούτου. Ἄλλως τε εἶμαι ἐξηντλημένος ἐκ τῆς ἀγωνίας αὐτῆς, ἐκ τῶν ἀνωφελῶν διαμαρτυρήσεων, ἀηδιάσας τὸν βίον, τὰ πάντα καὶ προτιμῶ νὰ μὴ ὑπερασπισθῶ, προτιμῶ νὰ τελειώσω...

Ἐξηκολούθησεν οὕτω ἐπί τινας στιγμάς, καὶ ὁ κύριος Γλαβὼν ἤρξατο νὰ αἰσθάνηται ἑαυτὸν συγκινούμενον καὶ πειθόμενον ὑπὸ τοῦ πλήρους πικρίας καὶ πάθους τόνου του, ὅτε ἀνάμνησίς τις αἴφνης μετέβαλε τὴν σκέψιν του. Ἀνεμνήσθη μετὰ ποίας τέχνης καὶ ἐξωτερικῆς πεποιθήσεως ὁ Λαυρέντιος ἠδυνήθη ἄλλοτε νὰ πείσῃ τὴν μητέρα του ὅτι αἱ παρεκτροπαί του ἐκεῖναι εἶχον σκοπόν, μέλλον λαμπρόν!

— Ἴσως ἀκόμη παίζει κωμῳδίαν! ἐσκέφθη ὁ γέρων δικηγόρος.

Ἡ ἔλευσις τοῦ φύλακος διέκοψε τὴν συνέντευξιν αὐτήν.

Ὁ Λαυρέντιος προσεκαλεῖτο εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀνακριτοῦ.

Ἀνακοίνωσίς τις εἶχε πρὸ μικροῦ λάβει χώραν, καὶ αὕτη εὐκόλυνε παραδόξως τὰ μέσα τῆς ὑπερασπίσεώς του.

[Ἕπεται συνέχεια] Ρ.

ΟΥΙΛΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὡς ἐνεθυμεῖτο καλῶς ἡ Μέρση, εἶχε παρακαθήσει εἰς τὴν μηνιαίαν συνέλευσιν Φιλανθρωπικῆς τινος Ἑταιρίας ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Λαίδης Ζάνετ, ἥτις τὴν παρεκάλεσε πρὸς τοῦτο.

Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἔτυχεν ἀποῦσα τῆς οἰκίας, ὅταν ἡ Χάρις ἐπαρουσιάσθη ἐν αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Ἰουλίου.

Ἐὰν ἡ ἐπιστροφή της ἐβράδυνε στιγμάς τινας μόνον, ὁ Ἰούλιος θὰ εἶχε τὸν καιρὸν νὰ παραλάβῃ ἐκτὸς τοῦ μεγάρου τὴν Χάριτα, καὶ δὲν θὰ ἐγένετο ἡ τρομερὰ ἐκείνη συνάντησις, ἥτις ἔκαμε τὴν Μέρσην νὰ πέσῃ ἡμιθανὴς σχεδὸν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Αἴ λοιπόν! Ἡ διάρκεια τῆς ἀπουσίας ταύτης ὁλεθρίως εἶχε βραχυνθῇ ἐκ κοινοτάτου περιστατικοῦ.

Αἱ κατὰ τὴν συνεδρίασιν παροῦσαι κυρίαι εὑρέθησαν αἴφνης ἐν διχογνωμίᾳ περὶ τῶν ὑπὸ συζήτησιν θεμάτων καὶ ἐκρίθη λυσιτελὲς ν' ἀναβληθῇ ἡ συνεδρίασις.

Πάντοτε ἡ Τύχη καὶ τὸ Εἱμαρμένον!

Ἡ Τύχη καὶ τὸ Εἱμαρμένον ἠθέλησαν νὰ ἐπιστρέψῃ ἡ Μέρση εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ἑστιατορίου ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Χάρις Βράδον ἀπῄτει ἐπιτακτικῶς νὰ τεθῇ εἰς ἀντιπαράστασιν μετ' ἐκείνης, ἣν ἐνοχοποιεῖ ἐπὶ κλοπῇ τοῦ ὀνόματός της, τῶν δικαιωμάτων της καὶ τῆς ἐν τῷ μεγάρῳ θέσεώς της.

Ποτὲ πρότερον μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ Μέρση δὲν εἶχεν ἀντικατοπτρίσει μετὰ τόσης ἀπαισίας διαυγείας τὴν σειρὰν τῶν συμβάντων τούτων.

Πρέπει νὰ ἀναμνησθῶμεν, ὅτι ἦτο μόνη, ἐξηντλημένη καὶ ἄτονος κατόπιν τοσούτων συγκινήσεων.

Ἡ καρδία της ἤρχισε νὰ παραλύῃ καὶ ἠσθάνθη τὴν φρίκην δεισιδαίμονος φόβου.

Φρικώδη καὶ ἀόριστα προαισθήματα ἤρχιζον νὰ τὴν καταλαμβάνωσιν.

Οἱ σφυγμοί της ἔπαλλον ταχύτερον. Τῇ ἐφάνη ὅτι ἄγνωστόν τι δυστύχημα, νέον, μεγαλείτερον πάντων τῶν ἄλλων, ἠωρεῖτο ὑπὲρ τὴν κεφαλήν της.

Τὸ κηρίον της ἀνέπεμπεν ἀναλαμπάς. Ὑπόκωφοι ψίθυροι ἀντήχουν ἐν τῇ ἀχανεῖ ταύτῃ οἰκίᾳ, τὰ παραθυρόφυλλα τῆς ὁποίας διέσειεν ὁ ἄνεμος.

Ἡ Μέρση ἤρχιζε νὰ φοβῆται.

Αἰφνιδίως ἠσθάνθη τὸ πρόσωπόν της παγωμένον καὶ ἀνέπεμψεν ἀσθενῆ κραυγήν....

Εἶχεν ἀσυνειδήτως φέρει τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου της, αἱ δὲ χεῖρές της ἦσαν νεκρικῶς παγεραί....

Ἀκριβῶς κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἤκουσε βήματα ἀνδρὸς εἰς τὸν ἐξωτερικὸν διάδρομον.

Πρὸ μιᾶς στιγμῆς ἔτι, ἡ προσέγγισις ἀνθρωπίνου πλάσματος θὰ τὴν ἐτρόμαζεν. Ἤδη τὰ βήματα ταῦτα ἦσαν ἡ ζωή.... ἦσαν ἡ κατάλυσις τῆς μονώσεως....

Τίς ἤρχετο ἐκεῖ ;

Ὀλίγον διέφερεν αὐτῇ τοῦτο. Ἤρκει ὅτι κάποιος ἤρχετο.

Ἔλαβε μηχανικῶς τὴν γραφίδα καὶ σχεδὸν ᾐσθάνετο ἤδη τὴν δύναμιν νὰ γράψῃ.

Τὰ βήματα ἐσταμάτησαν πρὸ τῆς θύρας τοῦ δωματίου της.

Ἔκρουσαν.

Τὴν Μέρσην κατέλαβεν αὖθις ὁ φόβος καὶ δευτέρα κραυγὴ διέφυγε τῶν χειλέων της. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἀνεκάλεσε τὸ θάρρος της καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν.

Ὁ κρούσας τὴν θύραν ἦτο ὁ Ὁράτιος Δεχόλτ.

Ὁ νέος οὗτος, οὗτινος ἡ τῆς μορφῆς χροιὰ ἦτο συνήθως ἐρυθρά, τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦτο φοβερὰ ὠχρός. Ἡ κόμη του, ἣν εἰς ἄκρον ἐπεμελεῖτο, διέκειτο ἐν ἀταξίᾳ. Οἱ εὐγενεῖς καὶ λεπτοὶ τρόποι του εἶχον ἐκλίπει. Δὲν ἐφαίνετο πλέον ὁ εὐγενὴς ἐν αὐτῷ, ἀλλ' ὁ ἀνήρ, ἄνευ προσωπείου, σοβαρός, δύσπιστος, ἐξηρεθισμένος, τεταραγμένος εἰς τὸ ἔπακρον.

Ἠτένισε τὴν Μέρσην δι' ἀπλανοῦς ἐταστικοῦ βλέμματος· τῇ ὡμίλησεν ἀνεπιφυλάκτως καὶ οὕτως εἰπεῖν ἄνευ προοιμίου διὰ φωνῆς ξηρᾶς καὶ ἀποτόμου.

— Γνωρίζετε τί συμβαίνει κάτω ;

— Δὲν ἐξῆλθον τοῦ δωματίου μου, ἀπεκρίθη ἡ Μέρση. Τοῦτο μόνον γνωρίζω, ὅτι ἡ Λαίδη Ζάνετ ἀνέβαλε τὴν στιγμὴν τῆς ἐξηγήσεως τὴν ὁποίαν τῇ ὑπεσχέθην, καὶ οὐδὲν πλέον.

— Οὐδεὶς λοιπὸν δὲν σᾶς διηγήθη τί ἔκαμεν ἡ Λαίδη Ζάνετ μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σας. Οὐδεὶς λοιπὸν ἦλθε νὰ σᾶς ἀνακοινώσῃ, ὅτι ἡ Λαίδη Ζάνετ ἔθεσεν εὐγενῶς τὸν κοιτῶνά της εἰς τὴν διάθεσιν τῆς ἰδίας ταύτης γυναικός, τὴν ὁποίαν πρὸ ἡμισείας ὥρας εἶχε διατάξει ν' ἀπέλθῃ τοῦ οἴκου της ; Δὲν γνωρίζετε ὅτι αὐτὸς οὗτος ὁ κύριος Ἰούλιος Γκραῦ ὡδήγησε τὴν ξένην ταύτην, τὴν τόσον αἰφνιδίως καὶ ἀποτόμως τιμηθεῖσαν, εἰς τὸ ὡραῖον ἀναπαυτήριον ; Ὅσον δ' ἀφορᾷ ἐμέ, μόνον ἐμὲ ἀφῆκαν ἐν τῷ μέσῳ τῶν παραδοξοτήτων τούτων, τῶν ἀντιφάσεων καὶ τῶν μυστηρίων. Σᾶς ὁμολογῶ ὅτι πλανῶμαι ἐντὸς λαβυρίνθου, θέλων νὰ εἰκάσω τὴν ἐξήγησιν τῶν φαινομένων τούτων.

— Εἶνε ὅλως ἀνωφελὲς νά μοι ἀποτείνητε καὶ τὴν ἐλαχίστην ἐρώτησιν, εἶπεν ἡ Μέρση μετὰ γλυκύτητος. Τίς ἠδύνατο νὰ μοὶ ἀναγγείλῃ τὰ συμβαίνοντα κάτω πρὶν ἢ ὑμεῖς κρούσητε τὴν θύραν μου ;

Ἐκεῖνος τὴν ἠτένισε μετὰ μεγίστης συμπαθοῦς ἐκπλήξεως, μεμιγμένης μετ' εἰρωνείας.

— Εἶσθε παραδόξως πολὺ ἐπιλήσμων σήμερον, τῇ εἶπε. Βεβαίως ὁ φίλος σας κύριος Ἰούλιος Γκραῦ ἠδύνατο νὰ σᾶς εἴπῃ τὰ πάντα καὶ ἐκπλήσσομαι μανθάνων, ὅτι δὲν ἔσχεν ἀκόμη ἰδιαιτέραν μεθ' ὑμῶν συνέντευξιν.

— Δὲν σᾶς ἐννοῶ, Ὁράτιε.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ μ' ἐννοῆτε, ἀντεῖπεν ἐκεῖνος ἐν ἐρεθισμῷ. Ἄλλος τις θὰ μ' ἐννοήσῃ ἀνθ' ὑμῶν καὶ ὁ ἄλλος οὗτος εἶνε ὁ Ἰούλιος Γκραῦ. Παρ' αὐτοῦ θὰ ζητήσω λόγον τῶν ἐμπιστευτικῶν συνδιαλέξεων, αἵτινες φαίνεται ὅτι καθιερώθησαν μεταξύ σας ἐν ἀγνοίᾳ μου. Ἠδυνήθη νά με ἀποφύγῃ μέχρι τοῦδε, ἀλλὰ θὰ δυνηθῶ καὶ ἐγὼ ἐπίσης νὰ τὸν ἐπανεύρω.

Ἡ Μέρση κατελήφθη ὑπὸ τρόμου.

Ἔμελλε λοιπὸν ἀληθῶς ὁ Ὁράτιος νὰ συμπλακῇ εἰς ἔριδα μετὰ τοῦ Ἰουλίου Γκραΰ ;

— Ἀπατᾶσθε, ἀπεκρίθη, καὶ εἶνε αὐτόχρημα ἀχαριστία καὶ κακεντρέχεια νὰ συλλάβητε παρομοίας ὑπονοίας κατὰ τοῦ ἀρίστου καὶ εἰλικρινεστάτου τῶν φίλων σας. Ὅσον ἀφορᾷ ἐμέ, ἐγὼ δὲν αἰσθάνομαι πλέον τὴν ἀνάγκην νὰ ὑπερασπίσω ἐμαυτήν. Θὰ μάθητε μετ' ὀλίγον διατὶ ὑπέκυψα μεθ' ὑπομονῆς ὑπὸ τὸ βάρος ὑπονοιῶν σας τινῶν, τὰς ὁποίας ἄλλαι γυναῖκες θὰ ἐθεώρουν ὡς δεινὰς ὕβρεις.

— Κάμετέ μοι τὴν χάριν νὰ μοὶ ἀνακοινώσητε πάραυτα ... τόρα ἀμέσως, τὸν λόγον αὐτόν, χωρὶς οὔτε στιγμὴν νὰ χάσωμεν.

Ἕως τοῦ σημείου τῆς συνδιαλέξεως ταύτης ὁ Ὁράτιος δὲν εἶχεν ὑπερβῇ τὸν οὐδὸν τῆς θύρας τοῦ δωματίου.

Ἡ Μέρση τὸν ἤκουεν ὀρθία καὶ κρατοῦσα τὴν θύραν.

Ἀλλ' ὅταν εἶπε τὰς λέξεις ταύτας, προέβη ἀποτόμως μὲ ἐπιτακτικὸν κίνημα καὶ ἔλαβε τὴν νεάνιδα ἐκ τῶν βραχιόνων.

Ἡ περίπτυξις αὕτη τὴν δυσηρέστησε.

Ἀπηλλάγη αὐτοῦ θανασίμως ὠχρά.

— Ἀφήσατέ με, εἶπε, τί μὲ θέλετε ἐπὶ τέλους ;

— Θὰ ἰδῆτε τί θέλω, ὑπέλαβεν ἐκεῖνος. Μία γυνή, ἥτις θανασίμως σᾶς ὕβρισεν, ἧς ἡ μόνη συγγνώμη εἶνε ἂν θεωρηθῇ παράφρων, μένει ἐδῶ, κρατηθεῖσα εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην τῇ ἐπιθυμίᾳ σας, δύναμαι σχεδὸν νὰ εἴπω τῇ διαταγῇ σας, ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ἀστυνομικὸς πράκτωρ ἔμελλε νὰ τὴν ἀπαγάγῃ. Ἔχω τὸ δικαίωμα ἐπὶ πάντων τούτων νὰ ζητήσω ὀλίγον φῶς. Ἔχομεν ἀμφότεροι πρὸς ἀλλήλους ἀμοιβαίας ὑποχρεώσεις. Ἐὰν δὲν ἐπιθυμῆτε νὰ προβαίνετε εἰς ἐκμυστηρεύσεις πρὸς ἄλλους, ὡς ἰσχυρίσθητε, ὀφείλετε ὅμως μίαν τοιαύτην πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις μέλλει νὰ γίνῃ σύζυγός σας. Ἀρνοῦμαι νὰ περιμείνω τὴν ὄρεξιν τῆς Λαίδης Ζάνετ. Ἐπιμένω, ἀφοῦ μ' ἐξαναγκάζετε νὰ ὁμιλῶ οὕτως, ἐπιμένω νὰ μάθω κατὰ τί καὶ πόσον ἐνέχεσθε εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Ὑμεῖς μ' ἐβιάσατε ὅπως ἔλθω νὰ σᾶς ἐνοχλήσω ἕως ἐδῶ, ὅπου εὑρίσκω καὶ τὴν μοναδικὴν εὐκαιρίαν τοῦ νὰ ὁμιλήσω, ἀφοῦ μὲ ἀποφεύγετε καὶ κλειδόνεσθε εἰς τὸ δωμάτιόν σας. Δὲν εἶμαι μὲν εἰσέτι σύζυγός σας καὶ δὲν εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς ἀκολουθήσω, ἀλλὰ ἕτεραι αἴθουσαι μᾶς ἀναμένουν ἀνοικταί. Ἡ βιβλιοθήκη εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν μας καὶ θὰ φροντίσω ὅπως μὴ μᾶς διακόψῃ τις Μεταβαίνω ἐκεῖ αὐτὴν ταύτην τὴν στιγμήν, ἀφοῦ προηγουμένως σᾶς ἀποτείνω συγκεκριμένως τὴν ἑξῆς ἐρώτησιν: Μέλλετε μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας νὰ γενῆτε σύζυγός μου. Λοιπόν, θέλετε ἢ δὲν θέλετε νὰ μοὶ ἐμπιστευθῆτε τὰ μυστικά σας ;

Τὸ νὰ διστάσῃ τὴν στιγμὴν ταύτην ἦτο ὡς ἂν εἰ ἤρχιζε νὰ βυθίζηται εἰς τὸν ὄλεθρον ἡ ταλαίπωρος νεᾶνις.

Τὸ στοιχειωδέστερον τῆς δικαιοσύνης αἴσθημα ἔπειθε τὴν Μέρσην, ὅτι ὁ Ὁράτιος ἀπῄτει ὅ,τι ὠφείλετο εἰς αὐτόν.

— Θὰ σᾶς ἀκολουθήσω εἰς τὴν βιβλιοθήκην, εἶπεν, ἐντὸς πέντε λεπτῶν.

Ἡ ταχεῖα καὶ εἰλικρινὴς αὕτη συναίνεσις εἰς τὴν ἐπιθυμίαν του κατέπληξε καὶ κατένυξε τὸν Ὁράτιον.

Ἔλαβε τὴν χεῖρά της

Ἦτο πικροτάτη ἡ στιγμὴ καθ' ἣν, λαβὼν τὴν χεῖρά της ὅπως πλησιάσῃ αὐτὴν εἰς τὰ χείλη του, ἐψέλλισεν :

— Ἀκριβή μου Χάρις ... καρδία πολύτιμος, χρηστὴ καὶ εἰλικρινής...

Εἶχε σκληρυνθῇ ἐν τῇ ὀργῇ καὶ τῇ ἀγανακτήσει καὶ οἱ τρυφεροὶ οὗτοι λόγοι τὴν ἐπραΰναν εἰς ἀπελπιστικὸν βαθμόν.

Μόλις ἠδυνήθη νὰ τῷ κάμῃ νεῦμα νὰ τὴν ἀφήσῃ καὶ εἰσώρμησεν ὁρμητικῶς εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Ὅταν εὑρέθη μόνη, πρώτη σκέψις της ὑπῆρξεν ἡ ὑψίστη ἔκπληξις καθ' ἑαυτῆς.

Πῶς δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι ὁ μνηστήρ της εἶχε, πρῶτος πάντων, τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ δεχθῇ τὴν ἐξομολόγησίν της ;

Τὴν φρίκην, ἣν τῇ ἐνέπνεεν ἡ ἀνάγκη, τοῦ νὰ ἐξομολογηθῇ εἰς τὸν Ὁράτιον καὶ εἰς τὴν Λαίδην Ζάνετ, ὅτι τοῖς εἶχε δολίως κλέψει τὴν ἀγάπην των, δὲν εἶχε ποσῶς ἕως τότε διακρίνει μεταξὺ αὐτῶν.

Ἀλλ' ἤδη ᾐσθάνετο κάλλιστα, ὅτι δὲν ἐπεδέχοντο οὐδὲ σύγκρισιν τὰ δικαιώματα, ὅσα ἐκέκτητο ἐκείνη ἐπ' αὐτῆς.

Πρὸς τὸν Ὁράτιον ὤφειλεν εἶδος ὑποταγῆς, τὴν ὁποίαν ἡ Λαίδη Ζάνετ οὐδέποτε ἠξίου.

Ὅσον καὶ ἂν ἦτο ὀδυνηρὸν νὰ ὁμολογήσῃ πρὸς αὐτὸν τὴν ἀλήθειαν, πρὸς αὐτόν, διὰ τοῦ ἰδίου της στόματος, ἐν τούτοις ὅμως ὤφειλε νὰ ὑποστῇ τὴν σκληρὰν ταύτην θυσίαν.

Χωρὶς οὐδὲ στιγμὴν νὰ διστάσῃ, ἀπέρριψε μακράν της γραφίδα καὶ χάρτην.

Πῶς εἶχε διανοηθῇ νὰ χρησιμοποιήσῃ ὡς μεσάζοντα τὸν Ἰούλιον μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ ἀνδρὸς μεθ' οὗ ἦτο μεμνηστευμένη ;

Συνεπῶς ἔδει τις νὰ παραδεχθῇ ὅτι ἡ συμπάθεια τοῦ Ἰουλίου εἶχεν ἐμποιήσει αὐτῇ τόσῳ ἰσχυρὰν ἐντύπωσιν, ὥστε νὰ τὴν τυφλώσῃ μέχρι τόσου βαθμοῦ, ἀπέναντι καθήκοντος τόσον προφανοῦς καὶ τόσον ἀδιαφεύκτου !

Ἐζήτησε πέντε λεπτῶν προθεσμίαν παρὰ τοῦ Ὁρατίου.

Ἦτο πολύ.

Τὸ μόνον, ὅπερ εἶχε νὰ πράξῃ ὅπως ἀντλήσῃ ἐπαρκὲς θάρρος διὰ τὴν ἀμείλικτον ἀνάγκην, ἥτις τῇ ἐπέβαλλε τὴν τρο-

μερὰν ἐξομολόγησιν, ἦτο τὸ νὰ ριφθῇ κατακέφαλα εἰς τὴν ἄβυσσον, καί, οὕτως εἰπεῖν, νὰ ὁμιλήσῃ, χωρὶς προηγουμένως νὰ σκεφθῇ ποσῶς τί ὤφειλε νὰ εἴπῃ.

Θὰ κατασυνετρίβετο ὑπὸ τοῦ αἴσχους, ἐὰν εἶχε τὸν καιρὸν νὰ τὸ διαλογισθῇ.

Ὥρμησε πρὸς τὴν θύραν.

Ἀλλὰ κατὰ τὴν ὑψίστην ἐκείνην στιγμήν, τὸ ἀναλλοίωτον ἔνστικτον τῆς γυναικός, τὸ ἔνστικτον τῆς φιλαυτίας καὶ τῆς ὑπερηφανίας, τὴν ἐσταμάτησεν ἐπὶ βραχύ.

Εἶχεν ὑποστῆ σκληροτάτας δοκιμασίας ἀφ' ἧς εἶχεν ἐνδυθῆ, ὅπως καταβῇ εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ἡ σκέψις αὕτη τὴν ὤθησε πρὸ τοῦ κατόπτρου.

Εἶχεν ἐν τοσούτῳ τόσῳ ἐλαχίστην συναίσθησιν τῆς πράξεως ταύτης, μηχανικῶς, ἐξ ἕξεως, οὕτως εἰπεῖν, κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὥστε ἔπραττε τὰ ἀντίθετα τῶν ἀπαιτουμένων ὅπως διευθετήσῃ τὴν περιβολὴν αὐτῆς.

Τὸ ἔνστικτον τῆς γυναικός!

Ὅ,τι ἐκράτει αὐτὴν πρὸ τοῦ κατόπτρου, δὲν ἦτο ὑστερόβουλός τις λογισμός.

Οὔτε ἐσκέφθη κἂν ποσῶς νὰ διερωτήσῃ ἑαυτὴν ἐὰν ἡ καλλονή της ἠδύνατο νὰ συνηγορήσῃ ὑπὲρ αὐτῆς.

Καὶ ἐν τούτοις μειδίαμα πικρὸν ἀπελπισίας ἐπήνθισεν εἰς τὰ χείλη της.

— Τὸ πρόσωπόν μου εἶνε ἀγριόμορφον, σκελετῶδες ... Ἐγήρασα πρὸ τοῦ καιροῦ μου, εἶπεν. Ἀλλὰ δὲν βλάπτει ... ἀκόμη καλλίτερον! . . . τοὐλάχιστον δὲν θὰ λυπηθῇ.

Καὶ μὲ τὴν σκέψιν ταύτην κατῆλθεν, ὅπως συναντήσῃ τὸν Ὁράτιον εἰς τὴν βιβλιοθήκην.

ΚΑ'

Ὁ ἐν τῷ ἑστιατορίῳ ἀνήρ.

Εἰς τὰ κρίσιμα τοῦ βίου συμβάντα ἕκαστος τῶν ἀνθρώπων αἰσθάνεται ἢδρᾷ συμφώνως πρὸς τὴν ἰδιοσυστασίαν καὶ τὸν χαρακτῆρά του, ἀλλὰ πάντοτε ἄνευ σκέψεως.

Τὸ πνεῦμα τῆς Μέρσης εἶχε παραλύσει.

Κατελθοῦσα τὴν κλίμακα δὲν ἠδύνατο οὐδὲν ἀπολύτως ἄλλο νὰ σκέπτηται εἰς τὸν κόσμον, ἢ μόνον τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν βιβλιοθήκην εἰς διάστημα χρόνου ὡς οἷόν τε βραχύτατον.

Μόλις ἔφθασε πρὸ τῆς θύρας, ἡ κυριεύουσα αὐτὴν ἰδέα αὕτη τὴν ἐγκατέλιπεν αἰφνιδίως ἐπὶ τῶν πλακῶν τοῦ διαδρόμου, ἃς ἐκάλυπτε τάπης, καταπνίγων τὸν κρότον τῶν βημάτων της.

Διατί νὰ σπεύδῃ;

Μήπως δὲν εἶχε τάχα καιρόν;

Ἡ καρδία της ἔπαλλεν ὁρμητικῶς, ἡ δὲ ταραχή της μετεβάλλετο βαθμηδὸν εἰς φρίκην καὶ τρόμον. Παρετήρησε τὴν κλειστὴν θύραν θέτουσα εἰς ἑαυτὴν τὴν ἐρώτησιν ταύτην:

— Νὰ τολμήσω νὰ εἰσέλθω;

Ἡ χεὶρ της, μηχανικῶς ἐνεργοῦσα, ἀνέσυρε τὸ κλεῖθρον καὶ κατόπιν κατέπεσεν ἄτονος ἐπὶ τῆς ἐσθῆτός της.

Τὸ αἴσθημα τοῦ ἀναποφασίστου, ἐν ᾧ ἐταλαντεύετο, τὴν ἔκαμε νὰ ἐκβάλῃ ὑπόκωφον ἀπελπισίας ἀναφώνησιν.

Ὅσον ἀσθενὴς καὶ ἂν ὑπῆρξεν ἡ κραυγὴ ἢ ὁ στεναγμὸς οὗτος, ἠκούσθη ὅμως παράτινος.

Ἡ θύρα ἠνοίχθη ἐκ τῶν ἔσω τῆς αἰθούσης, ὁ δὲ Ὁράτιος εὑρέθη πρὸ τῆς νεάνιδος.

Ἔστη παραμερίσας, ὅπως εἰσέλθῃ αὕτη, ἀλλὰ δὲν τὴν παρηκολούθησε· στὰς ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας, καὶ κρατῶν αὐτὴν ἀνοικτήν, τῇ εἶπε:

— Θέλετε νὰ λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ μὲ περιμένετε ἐδῶ;

Αὕτη τὸν ἠτένισε μὲ ἀφῃρημένον ἦθος, διερωτῶσα ἑαυτὴν ἐὰν καλῶς τὸν εἶχεν ἀκούσει.

— Ὦ! δὲν θὰ σᾶς κάμω νὰ περιμείνητε ἐπὶ πολύ, ἐξηκολούθησεν ἐκεῖνος. Ἀγωνιῶ πλέον ἢ ὅσον φαντάζεσθε νὰ γνωρίσω ὅ,τι θὰ μοὶ εἴπητε, καὶ συνεπῶς δὲν ἔχω καὶ τόσον ἐνδιαφέρον περὶ ὅσων πᾶς ἄλλος ἤθελε μοὶ εἴπει. Μάθετε λοιπὸν ὅτι ἀναγκάζομαι νὰ σᾶς ἀφήσω πρὸς στιγμήν, διότι ἡ Λαίδη Ζάνετ μοὶ ἐμήνυσεν ὅτι μὲ θέλει.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ!

Κατὰ τί ἠδύνατο νὰ λάβῃ τὴν ἀνάγκην τοῦ Ὁρατίου ἡ Λαίδη Ζάνετ, τοιαύτην ὥραν, καθ' ἣν εἶχεν ἀποσυρθῆ εἰς τὸ δωμάτιόν της, ὅπως ἐν τῇ μοναξίᾳ ἀναπαυθῇ καὶ συνέλθῃ ἐκ τόσων συγκινήσεων;

— Ὤφειλον ἴσως νὰ εἴπω καὶ ὅτι δὶς μοὶ ἐμήνυσεν, ὑπέλαβεν ὁ Ὁράτιος. Τὸ πρῶτον μήνυμα ἔλαβον ὅταν κατηρχόμην· ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐπεθύμει νὰ μὲ ἴδῃ ἀμέσως· ἐγὼ τῇ ἐζήτησα συγγνώμην ὡς ἀδυνατῶν νὰ ἐκτελέσω τὴν θέλησίν της, ὅτε μοὶ ἔρχεται δευτέρα πρόσκλησις. Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἀπέκρουε τὴν περὶ συγγνώμης αἴτησίν μου καὶ μοὶ ἐμήνυσεν ὅτι ἂν ἐξηκολούθουν ν' ἀρνῶμαι ὅπως μεταβῶ πλησίον της, θὰ τὴν ἐβίαζον οὕτω νὰ ἔλθῃ ἐκείνη πρὸς ἐμέ. Κατὰ συνέπειαν, δὲν ἐπιθυμῶ ποσῶς νὰ διακοπῶμεν τοιούτῳ τρόπῳ εἰς τὴν συνδιάλεξίν μας καὶ δὲν δύναμαι νὰ πράξω ἄλλως ἢ ν' ἀπαλλαγῶ τὸ ταχύτερον τῆς ἐπιμονῆς τῆς Λαίδης Ζάνετ, ἐνδίδων. Λοιπόν, ἄπαξ ἔτι· θὰ μὲ περιμένετε;

— Βεβαίως. Καὶ συμπεραίνετε τί ἄρα νὰ σᾶς θέλῃ ἡ Λαίδη Ζάνετ;

— Ἀγνοῶ, ἀλλ' ὅ,τι καὶ ἂν μοι εἴπῃ, δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ μὲ κρατήσῃ ἐπὶ πολὺ μακρὰν ὑμῶν. Θὰ ἦσθε ἐντελῶς μόνη ἐνταῦθα. Παρήγγειλα εἰς τοὺς ὑπηρέτας νὰ μὴ ἀφήσωσιν οὐδένα νὰ πλησιάσῃ μέχρι τῆς θύρας αὐτῆς.

Καὶ εἰπὼν ταῦτα ἐξῆλθε.

Πρώτη αἴσθησις τῆς Μέρσης, μόλις ἐξῆλθεν, ἦτο ἡ τῆς ἀνακουφίσεως..... ἣν μετ' ὀλίγον ἐπηκολούθησε σκέψις αἰσχύνης ἐπὶ τῇ ἀδυναμίᾳ της.

Πῶς; εἰς θέσιν ὡς τὴν ἰδικήν της ἠδύνατο νὰ αἰσθάνηται ἔστω καὶ τὴν ἐλαχίστην ἀνακούφισιν;

Ὅθεν ἐδοκίμαζε μετὰ ταῦτα ἀνυπομονησίαν καὶ λύπην.

— Ἐὰν δὲν ἦσαν τὰ μηνύματα τῆς Λαίδης Ζάνετ, ἐσκέπτετο, ἤδη θὰ ἐγνώριζον τὴν τύχην μου.

Αἱ στιγμαὶ διεδέχοντο ἀλλήλας βραδεῖαι καὶ θλιβεραί.

Ἐβημάτιζε κατὰ μῆκος καὶ πλάτος ἐντὸς τῆς βιβλιοθήκης, τὸ δὲ βῆμά της καθίστατο βαθμηδὸν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ταχὺ ὑπὸ τὸ κράτος τῆς διεγέρσεως καὶ τῆς φρικτῆς ἀγωνίας καὶ ἀβεβαιότητος τῆς προσδοκίας ταύτης.

Μετά τινας στιγμὰς ἡ ἀχανὴς αὕτη αἴθουσα τῇ ἐφαίνετο πολὺ μικρά.

Ἡ εἰρηνικὴ καὶ μοτότονος ὄψις τῶν μακρῶν αὐτῆς τοίχων καὶ τῶν βιβλίων τὴν ἐβάρυνε καὶ τὴν ἐπίεζεν.

Ἤνοιξε βιαίως τὴν θύραν, ἥτις ἦγε πρὸς τὸ ἑστιατόριον, καὶ εἰσώρμησεν ἐν αὐτῷ, ἄπληστος ὅπως ἀλλάξῃ θέσιν, ποθοῦσα ἔκτασιν καὶ ἀέρα.

Ἀλλὰ μετά τινα βήματα ἐσταμάτησεν ἀφ' ἑαυτῆς, οἱονεὶ καθηλωθεῖσα ὅπου εὑρέθη ἐπὶ τοῦ τάπητος ἐκ νέου αἰσθήματος καὶ ἐν μιᾷ στιγμῇ ἀνεῦρεν ἅπασαν τὴν γαλήνην της.

Τὸ σχεδὸν ἐσβεσμένον πῦρ τῆς ἑστίας ἐφώτιζε μόνον τὴν αἴθουσαν τοῦ ἑστιατορίου.

Εἷς ἄνθρωπος εὑρίσκετο ἐκεῖ, ὁρατὸς ἐν τῷ σκότει, καθήμενος ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, μὲ τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ κρατῶν τὴν κεφαλὴν μεταξὺ τῶν χειρῶν του.

Ἀνήγειρεν ἀποτόμως τὴν κεφαλήν, διότι ἡ θύρα, ἥτις πρὸ στιγμῆς ἠνεώγη, ἄφινε νὰ διολισθαίνῃ μέχρις αὐτοῦ τὸ φῶς τῶν λυχνιῶν, αἵτινες ἔλαμπον ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ.

Ἦτο ὁ Ἰούλιος Γκράϋ.

Ἡ Μέρση εἶχε ἐστραμμένα τὰ νῶτα πρὸς τὸ φῶς, συνεπῶς τὸ πρόσωπόν της ἀναγκαίως ἀπεκρύπτετο καὶ διέκρινεν οὗτος μόνον τὸ σχῆμα τοῦ σώματός της.

Διέκρινεν ὅμως αὐτὴν ἀμέσως ἐκ τῶν γραμμῶν τοῦ σώματός της.

Ἡ ἀφελὴς ἐκείνη χάρις τοῦ παραστήματος, τὸ εὐλύγιστον καὶ τὸ σύμμετρον τῶν γραμμῶν εἰς μίαν μόνην γυναῖκα ἐκ τῶν τῆς οἰκίας ἀνῆκον.

Ἐγερθεὶς ἐπλησίασεν αὐτήν.

— Ἐπεθύμουν νὰ σᾶς ἴδω, τῇ εἶπε, καὶ ἤλπιζα εἰς τὴν τύχην ὅπως μᾶς φέρῃ εἰς συνάντησιν, ὡς συμβαίνει ἤδη.

Τῇ προσήνεγκε κάθισμα.

Ἡ Μέρση ἐδίστασε πρὶν ἢ καθεσθῇ.

Πρώτην ταύτην φορὰν συνηντῶντο καὶ πάλιν μόνοι, ἀφ' ἧς ἡ Λαίδη Ζάνετ τοὺς κατέλαβε συνδιαλεγομένους καὶ τοὺς διέκοψεν ἀκριβῶς, καθ' ἣν στιγμὴν ἔμελλε νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς τὸν Ἰούλιον τὴν θλιβερὰν ἱστορίαν τοῦ παρελθόντος της.

Ἐδράττετο λοιπὸν οὗτος τῆς νέας ταύτης εὐκαιρίας ὅπως τὴν κάμῃ νὰ ἐξομολογηθῇ;

Ὅ,τι εἶχεν εἰπεῖ εἰς αὐτὴν πρὸ ὀλίγου ἐφαίνετο ὅτι ἦτο φύσεως τοιαύτης, ὥστε νὰ τὴν κάμῃ νὰ τὸ πιστεύσῃ.

Ἐν τούτοις αὕτη δὲν ἐδίστασε νὰ τῷ ζητήσῃ ἀπροκαλύπτως τοῦτο.

—Θὰ αἰσθάνωμαι πάντοτε βαθύτατον ἐνδιαφέρον πρὸς πᾶν ὅ,τι σᾶς ἀφορᾷ, ἐξηκολούθησεν ἐκεῖνος. Ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν ἐπὶ τούτῳ διατελῶ ἐν ἀγωνίᾳ, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς βιάσω. Θ' ἀναμείνω, ἐκτὸς ἐὰν ἐπιθυμῆτε νὰ ὁμιλήσητε ἀμέσως τώρα.

—Φοβοῦμαι ὅτι εἶμαι ἠναγκασμένη νὰ ὁμολογήσω, ὅτι τὸ ἐπιθυμῶ, ἀντεῖπεν ἡ Μέρση. Ὄχι δι' ἐμὲ αὐτήν, ἀλλὰ διότι δὲν μοὶ ἀνήκει ὁ χρόνος. Εἶμαι εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Ὀρατίου Δεχόλτ, ὃν ἀναμένω μετά τινας στιγμάς.

— Διαθέσατε λοιπὸν ὑπὲρ ἐμοῦ τὰς ὀλίγας ταύτας στιγμάς, εἶπεν ὁ Ἰούλιος. Ἔχω κἄτι νὰ σᾶς εἴπω καὶ φρονῶ ὅτι πρέπει νὰ τὸ μάθητε πρὶν ἰδῆτε οἱονδήποτε.... ἔστω καὶ τὸν Ὀράτιον.

Ὠμίλει εἰς τόνον χαμηλὸν καὶ συγκεκαλυμμένως, μὲ καταφανῆ κόπωσιν, παρομοίαν τῆς ὁποίας ἡ Μέρση ἀφ' ἧς ἐγνώριζεν αὐτὸν δὲν τὸν εἶχεν ἴδει ὑφιστάμενον.

Εἰς τὴν τρέμουσαν τῆς ἑστίας λάμψιν φωτισθὲν τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰουλίου κατέπληξεν αὐτήν. Τῇ ἐφαίνετο γηράσας προώρως ἐκ τοῦ χρόνου καὶ τῆς θλίψεως.

Αὐτὸ τὸ «κἄτι», ὅπερ εἶχε συμβῇ, βεβαίως θὰ τὸ ἔρριψεν εἰς στιγμὴν διπλασιασμοῦ τῆς λύπης του ἀπὸ τῆς τελευταίας συνεντεύξεώς των.

— Διαθέτω ὑπὲρ ὑμῶν ἅπαντα τὸν χρόνον, ὃν δύναμαι νὰ διαθέσω, ἐξηκολούθησεν ἡ Μέρση. Ἐκεῖνο δέ, ὅπερ ἔχετε ὑμεῖς νά μοι εἴπητε, ἀναφέρεται εἰς τὴν Λαίδην Ζάνετ;

Ἐκεῖνος δὲν τῇ ἀπεκρίθη ἀπροκαλύπτως.

— Ὅ,τι ἔχω νὰ σᾶς εἴπω περὶ τῆς Λαίδης Ζάνετ, εἶπε σοβαρῶς, θὰ τὸ εἴπω μετ' ὀλίγον. Ὅσον ἀφορᾷ αὐτήν, σᾶς λέγω μόνον ἤδη, δὲν ἔχετε οὐδὲν πλέον νὰ φοβῆσθε. Ἡ Λαίδη Ζάνετ γινώσκει τὰ πάντα.

Ἄχ! ἡ Μέρση ἐλησμόνει τὴν θλίψιν, ἣν τῇ προὐξένει ἡ σκέψις τῆς προσεχοῦς μετὰ τοῦ Ὀρατίου συνεντεύξεώς της.

Καὶ ἐκείνη ὅμως ᾐσθάνετο ἤδη ἀλλοίας τινὸς φύσεως βάρος πιέζον τὴν καρδίαν της!

— Ἔλθετε εἰς τὴν βιβλιοθήκην, εἶπεν εἰς αὐτὸν ἀσθενῶς. Ὄχι ἐδῶ... ὄχι ἐδῶ... Εἶνε μερικὰ πράγματα πολὺ φρικώδη, ὥστε νὰ μὴ δύναταί τις ν' ἀκούῃ αὐτὰ ἐν τῷ σκότει.

Ὁ Ἰούλιος ἠκολούθησεν αὐτὴν εἰς τὴν βιβλιοθήκην.

Αἱ κνῆμαι τῆς ταλαίνης νεάνιδος ἐκλονίζοντο ἐνῷ ἐβημάτιζε.

Κατέπεσεν ἐπί τινος ἕδρας ταπεινοῦσα τὴν κεφαλὴν πρὸ τοῦ φλογεροῦ βλέμματος τοῦ νεαροῦ κληρικοῦ, ὅστις θλιβερῶς προσέκλινεν ἐπ' αὐτῆς.

— Ἡ Λαίδη Ζάνετ γινώσκει τὸ πᾶν! ἐπανέλαβεν ἡ Μέρση καὶ δάκρυα ἔρρεον βραδέως ἐπὶ τῶν παρειῶν της. Καὶ μήπως ὑμεῖς εἴπετε εἰς αὐτήν!....

— Οὐδ' εἰς τὴν Λαίδην Ζάνετ, οὐδ' εἰς ἕτερόν τινα ἐν τῷ κόσμῳ εἰπόν τι.

[Ἕπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

LOUIS JOURDAN

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΥΞ ΤΟΥ ΗΛΙΟΓΑΒΑΛΟΥ

Ρωμαϊκὸν διήγημα

Α΄

Ὁ Εὔμορφος ἦν νέος δοῦλος, τοῦ ὁποίου τὸ περικαλλὲς πρόσωπον ἤξιζε τὸ κολακευτικὸν τοῦτο ὄνομα.

Ὁ Κλεομένης, ὁ Ἕλλην γλύπτης τῆς ὁδοῦ τῶν Πατρικίων, θὰ ἐξέλεγεν αὐτὸν ὡς ἀπαράμιλλον πρότυπον ἑρμοῦ, προωρισμένου νὰ κοσμήσῃ τὸν πρόδομον ἐρασιτέχνου ἱππότου.

Ὁ Εὔμορφος ἦν ἀρεστὸς οὐ μόνον διὰ τὴν χάριν αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν εὐφυΐαν. Οὐδεὶς καλλίτερον αὐτοῦ ἔκρουε τὴν λύραν, οὐδ' ἀπήγγελλε διὰ γλυκυτέρας φωνῆς ᾠδὴν τοῦ Ἀνακρέωντος ἢ τοῦ Ὀρατίου. Ἐχάρασσε μετὰ πολλῆς χάριτος ἑλληνικοὺς ἢ λατινικοὺς χαρακτῆρας. Ἕνεκα τοῦ τελευταίου τούτου προσόντος ἀπέκτησε τὴν ἀγάπην τοῦ κυρίου του, τοῦ γερουσιαστοῦ Ἀρικίου, ὅστις, δόξαν φιλολογικὴν ποθῶν, ὑπηγόρευεν ἑκάστην πρωΐαν τῷ γραμματεῖ του τὴν ἱστορίαν τῶν ἐκστρατειῶν, ἃς πρὸ πεντήκοντα ἐτῶν ἐπεχείρησεν ὁ Μάρκος Αὐρήλιος κατὰ τῶν Γερμανικῶν λαῶν.

Εἰς τοῦτο ἀσχολουμένους εὑρίσκομεν ἀμφοτέρους τὴν ἕκτην τῶν εἰδῶν τοῦ Μαρτίου τοῦ τετάρτου ἔτους τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοκράτορος Ἡλιογαβάλου.

Τὸ γραφεῖον, παρακείμενον τῇ πινακοθήκῃ, ἐκοσμεῖτο διὰ μαρμαρίνων ἀγαλμάτων, παριστώντων τοὺς διασημοτέρους ἱστορικοὺς τῆς Ἑλλάδος καὶ Ρώμης. Καὶ αὐτὸς οὗτος, προτρέχων τῆς δόξης, εἶχε στήσει τὴν ἰδίαν αὐτοῦ προτομὴν ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐπιφανεστέρων. Ἐν τῷ κέντρῳ τῆς αἰθούσης ὑπῆρχεν εὐρεῖα τράπεζα, κεκαλυμμένη διὰ χειρογράφων, ἐφ' ἧς ὁ Εὔμορφος ἔγραφεν.

Ὁ κύριός του, περιβεβλημένος βαρύτιμον καὶ εὐρεῖαν τήβενον, ἐβάδιζεν ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸ ἕτερον τῆς αἰθούσης ἄκρον. Χαμηλοῦ ἀναστήματος καὶ ἰσχνός, ἠρέσκετο νὰ λαμβάνῃ στάσεις μεγαλοπρεπεῖς, καὶ ἐχειρονόμει ὡς κωμῳδὸς ἀπαγγέλλων μετὰ στόμφου. Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ, ὑψαύχην καὶ τοὺς βραχίονας τείνων ὑψηλά, ὑπηγόρευε στεντορείᾳ τῇ φωνῇ:

«Οἱ Μαρκομάνοι καὶ οἱ Βάνδαλοι, διαβάντες τὰς Ἄλπεις, διεσπάρησαν, ὡς ὁρμητικὸς χείμαρρος, εἰς τὴν ἐντεῦθεν τῶν Ἄλπεων Γαλατίαν, κατέλαβον τὴν Ἀκυληΐαν, ἣν ἐδῄωσαν καί...»

Ὁ Ἀρίκιος διέκοψεν αἴφνης τὴν φράσιν καὶ περιφρονητικῶς συνωφρυώθη· ἦχος βημάτων ἐπὶ τῶν πλακῶν τοῦ προδόμου ἀνήγγελλε τὴν ἔλευσιν ἐπισκέπτου. Ἐστράφη πρὸς τὴν θύραν, ἐσταυρωμένους ἔχων τοὺς βραχίονας ἐπὶ τοῦ στήθους, ἕτοιμος νὰ δεχθῇ ὀργίλως τὸν ὀχληρὸν τοῦτον. Ἂν ὡς ἰδιώτης ἦτο εὐπροσήγορος, ὡς ἱστορικός, τοὐναντίον, ἦτο ἄκαμπτος, ὁσάκις ἐτάρασσον αὐτὸν ἐν τῷ μέσῳ τῶν σοφῶν αὐτοῦ ἐνασχολήσεων.

Ἀλλ' ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ εἰσελθόντος ἡ ὀργή του παρῆλθεν αἴφνης καὶ μετὰ φιλόφρονος μειδιάματος εἶπεν αὐτῷ: «Χαῖρε χαριέστατε, εὐγενὴς Ἄριστε!»

Ἐκεῖνος, ὃν οὕτως ὑπεδέξατο, προεχώρησε μὲ βῆμα εὐσταλὲς καὶ ἐκαθέσθη, ἄνευ πλειοτέρων φιλοφρονήσεων, ἐπὶ ἕδρας, ἣν ὁ Εὔμορφος ἔσπευσε νὰ τῷ προσφέρῃ.

Ἦτο ἀνὴρ μετρίου ἀναστήματος, ἔχων τὸ πρόσωπον ἐψιμμιθιωμένον καὶ τὴν κόμην μετὰ πολλῆς φιλαρεσκείας ἐκτενισμένην. Τὸ ποικιλόχρουν ἔνδυμά του ἐκοσμεῖτο διὰ κροσσῶν ἐκ χρυσοῦ καὶ πορφύρας, ἐπεδείκνυε δὲ τοὺς ἀπαστράπτοντας πολυτίμους λίθους, οἵτινες ἐπλήρουν τοὺς δακτύλους του.

«Ὁ σοφὸς Ἀρίκιος θὰ μὲ συγχωρήσῃ, εἶπεν, ὅτι εἰσέρχομαι ἀδιακρίτως εἰς τὸ σπουδαστήριόν του, τὸ ἀφιερωμένον εἰς τὴν σπουδὴν καὶ τὰς μούσας τῆς ἱστορίας· πλήν, σπουδαία ἀφορμὴ μὲ φέρει ἐνταῦθα ταύτην τὴν πρωΐαν».

Ὁ οἰκοδεσπότης ἔτεινε τὸ οὖς, ἐνῷ ὁ Ἄριστος, ὡς εἰ θέλων νὰ ἐκμυστηρευθῇ τι, ἔκυψε πρὸς τὰ πρόσω, στηρίζων τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν γονάτων.

«Ἡ Ρώμη ἅπασα γνωρίζει τὸν Ἄριστον! βεβαίως δύναμαι νὰ εἴπω, χωρὶς νὰ κολακεύσω ἐμαυτόν, ὅτι ἡ τύχη μοὶ παρέσχεν ἀφειδῶς τὰ πολυτιμότερα αὐτῆς ἀγαθά. Ἡ ἀρχὴ τοῦ σταδίου μου ὑπῆρξε μετρία· δὲν ἐρυθριῶ ποσῶς διὰ τοῦτο. Ὁ αὐτοκράτωρ Περτίναξ ἦτο υἱὸς ἀνθρακοπώλου, ὁ δὲ Μάκρινος, ὅστις ἐσχάτως περιεβλήθη τὴν πορφύραν, κατέστη ἐν ἀρχῇ διάσημος εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ ἱπποδρομίου».

»Ἐγώ, ἤμην χορευτής! Τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο, Ἀρίκιε, ἔχει ὥρας μέθης καὶ θριάμβου, δι' ἐκεῖνον δὲ ὅστις καὶ ἐπὶ μίαν ἡμέραν ἐδοκίμασεν αὐτάς, τὰ πλούτη τοῦ ἀγορανόμου καὶ αἱ δάφναι τοῦ ὑπάτου δὲν εἶναι εἰμὴ ἀηδεῖς καὶ εὐτελεῖς ἀπολαύσεις».

»Ἐφαντάσθης ποτὲ τὴν θυμηδῆ ἡδονὴν τῆς ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐμφανίσεως, τὰ πλήρη θάμβους βλέμματα τοῦ πλήθους, δι' ἄνδρα νέον ὡς ὁ Βάκχος καὶ ὡραῖον ὡς ὁ Ἄδωνις; νὰ ἦναι τὸ ἀντικείμενον τοῦ γενικοῦ θαυμασμοῦ, οἱονεὶ τὸ σημεῖον, πρὸς ὃ βάλλονται πάντα τὰ πτερωτὰ βέλη;»

»Γνωρίζεις ὁποῖοι ἀόρατοι καὶ ἰσχυροὶ δεσμοὶ ἑνοῦσι τὸν καλλιτέχνην μετὰ τῶν ὠχρῶν ἐκείνων νεανιῶν, τῶν γερόντων ἐκείνων, οὓς ὁ Ἔρως κεντᾷ, τῶν ἐρυθριουσῶν ἐκείνων παρθένων καὶ τῶν περιπαθῶν δεσποινῶν, αἵτινες ὑπὸ τὰ λευκὰ αὐτῶν στήθη κρύπτουσι πόθους διακαεῖς, καθάπερ, αἱ χιῶνες τῆς Αἴτνης καλύπτουσιν ἄσβεστον πῦρ;»

»Εἰπέ! δὲν εἶναι κλέος καὶ δόξα νὰ ἵπταταί τις ὑπεράνω τῶν μᾶλλον ἀκτινοβόλων μετώπων, καὶ νὰ φέρῃ μέχρις οὐρανοῦ, ἐν ὑπερτάτῃ πτήσει, τὴν ψυχὴν ὁλοκλήρου λαοῦ, φρικιῶντος ἐξ εὐφροσύνης καὶ θαυμασμοῦ;»

» Ἄ! ὁ βίος, ὃν διῆγον ἦτο ἐπίζηλος! διὰ νὰ στέρξω δὲ νὰ κατέλθω μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ἐχρειάζετο ἡ φιλία ἑνὸς Θεοῦ, ἡ εὔνοια τοῦ Ἡλιογαβάλου!»

»Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης, περιεβλήθην πάντα τὰ ὑψηλὰ ἀξιώματα τῆς αὐτοκρατορίας· ἐγενόμην πραίτωρ καὶ ὕπατος, νῦν εἶμαι γερουσιαστής, καὶ μόνον τὸν Καίσαρα βλέπω ἀνώτερόν μου».

»Ἔνδοξος γάμος μοὶ ὑπολείπεται μόνον· ἤδη θέλω νὰ πληρώσω τὸ κενόν.»

»Χθὲς μεγαλοπρεπὲς φορεῖον διήρχετο τῆς ἀγορᾶς· τὰ παραπετάσματα ἦσαν καταβεβιβασμένα καὶ δὲν ἐφαίνετο τὶς ἦτο ἐν αὐτῷ· πλὴν εἰς βραχίων ἐφαίνετο κρεμάμενος ἔξωθεν, καὶ ὁ βραχίων οὗτος ἦτο τόσῳ ὡραῖος, ὥστε ἠκολούθησα τὸ φορεῖον πανταχοῦ πεζῇ, ὡς περιπατητικὸς φιλόσοφος ἢ ὡς ἀγροῖκος μὴ ἔχων οὐδὲ ἵππους οὐδὲ δούλους. Τὸ ἠκολούθησα μέχρι τοῦ ναοῦ τῆς Ἀφροδίτης, ἐκεῖ δέ, στηριζόμενος εἴς τινα στύλον, εἶδον ἐξερχομένην τοῦ φορείου καὶ ἀνερχομένην τὴν μαρμαρίνην κλίμακα τοῦ ναοῦ, τὴν εὐγενεστέραν, τὴν πλουσιωτέραν, τὴν ὡραιοτέραν παρθένον τῆς Ρώμης, τὴν ἀνεψιάν σου Ὀκταβίαν».

»Ἡ Ἀφροδίτη ἆρά γε, πλησίον τοῦ ναοῦ τῆς ὁποίας ἱστάμην, ἐπέδρασε μυστηριωδῶς ἐπὶ τῆς καρδίας μου; Τὸ ἀγνοῶ. Γνωρίζω μόνον ὅτι ἡ εἰκὼν τῆς νεαρᾶς παρθένου εἶναι πάντοτε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, ἡ δὲ καλλονή της κατέστη τὸ γόητρον τῶν ἡμερῶν καὶ τῶν νυκτῶν μου· τέλος τὴν ἀγαπῶ!»

»Ἰδοὺ διατί, ἅμα τῇ πρωΐᾳ, ἔσπευσα νὰ κρούσω τὴν θύραν σου, ἵνα σοὶ ἐκμυστηρευθῶ τὸν σκοπόν μου καὶ σὲ παρακαλέσω νὰ συντελέσῃς εἰς εὐόδωσιν αὐτοῦ».

Ὁ Ἀρίκιος ἐφαίνετο ἔξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς.

«Οἱ Θεοὶ μὲ προστατεύουσιν, ἀνέκραξεν. ἀφοῦ σοὶ ἐνέπνευσαν τὴν σκέψιν νὰ ἑνωθῇς πρὸς τὴν οἰκογένειάν μου!»

Λησμονῶν τοὺς Βανδάλους, τοὺς Μαρκομάνους καὶ τοὺς ἄλλους Γερμανικοὺς λαούς, ἀφέθη εἰς χείμαρρον εὐχαριστιῶν. Ἐνίοτε δέ, οἱονεὶ ἀποτεινόμενος εἰς ἑαυτόν, προσέθετεν: «Εὐτυχὴς Ἀρίκιε! θὰ ἦσαι θεῖος τοῦ Ἀρίστου, τοῦ ἐξ ἀπορρήτων φίλου τοῦ Καίσαρος. Οἵα δόξα διὰ τὸν οἶκόν σου!»

Καὶ θὰ ἐξηκολούθει ὅλην τὴν ἡμέραν ὁμιλῶν οὕτως, ἂν μὴ ὁ Ἄριστος, ὀλίγον ἀγαπῶν τὴν εὐγλωττίαν καὶ τρομάξας ἐκ τοῦ χειμάρρου ἐκείνου τῶν λόγων, δὲν ἠγείρετο αἴφνης ἵνα ἀπέλθῃ. Ἐχαιρέτισε τὸν μέλλοντα θεῖόν του λέγων αὐτῷ:

«Λοιπὸν βασίζομαι εἰς σέ· εἴθε αἱ μοῦσαι νὰ σὲ διαφωτίσωσιν, ἡ δὲ Ἀφροδίτη νὰ μὲ εὐνοήσῃ».

Ὅτε ὁ πρῴην χορευτὴς ἐξῆλθεν, ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ ἱστορικοῦ ἐσβέσθη αἴφνης.

«Ἄ! Εὔμορφε, ἐψιθύρισε μελαγχολικῶς, εἰς ὁποίαν δυσχέρειαν μ' ἐμβάλλει ἡ αἴτησις τοῦ Ἀρίστου. Κατηραμένα ἔστωσαν τὰ θέλγητρα καὶ τὰ πλούτη τῆς Ὀκταβίας, ἅτινα μοὶ παρασκευάζουσιν ἴσως τὸν ὄλεθρον καὶ τὸν θάνατον! Ὁ διοικητὴς τοῦ Πραιτωρίου Παῦλος ἀγαπᾷ ἐπίσης τὴν ἀνεψιάν μου· τῷ ὑπεσχέθην δὲ ὅτι θὰ γείνῃ σύζυγός της. Ἀλλ' ὁ Ἄριστος εἶναι ἰσχυρός· ἂν δὲ ἀντιστῶ εἰς τοὺς σκοπούς του, θὰ ζητήσῃ τὴν κεφαλήν μου παρὰ τοῦ Ἡλιογαβάλου. Τί νὰ πράξω; Ἀπώλωλα οἷαν δήποτε καὶ ἂν λάβω ἀπόφασιν, διότι ἡ ἐκδίκησις τοῦ μὲν ἢ τοῦ δὲ εἶναι ἐπίσης ἐπίφοβος».

Ταῦτα λέγων ἐκάλυπτε διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον καὶ ἐφαίνετο τεθορυβημένος· εἶτα ἀτενίζων τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης χειρόγραφα ἐστέναξεν.

«Χαῖρε, συγγραφή μου, εἶπε, χαῖρε ἐπὶ μακρόν! πρέπει νὰ σώσω τοὺς ζῶντας πρὶν ἢ συγγράψω τὴν ἱστορίαν τῶν τεθνεώτων. Σπεύδω πρὸς τὸν Δίωνα Κάσσιον· ὁ σοφὸς οὗτος φίλος θὰ μοὶ δώσῃ βεβαίως ἐπωφελῆ καὶ σωτήριον συμβουλήν.»

Ὁ Εὔμορφος συνώδευσε τὸν κύριόν του μέχρι τῆς θύρας τοῦ οἰκήματος, καὶ ἐπανελθὼν ἐκαθέσθη περίφροντις παρά τινα κρήνην, εὑρισκομένην εἰς τὸ κέντρον τοῦ προδόμου. Πέριξ ἦν στοὰ βασταζομένη ὑπὸ μικρῶν στηλῶν ἐκ μαρμάρου λευκοῦ φέροντος ροδοχρόους ραβδώσεις. Ἡ αὐλή, ἐστρωμένη διὰ μωσαϊκοῦ, προησπίζετο ἀπὸ τῶν φλογερῶν τοῦ ἡλίου ἀκτίνων ὑπὸ εὐρέος ὑφάσματος. Ὡραῖα ἀσιατικὰ δενδρύλλια ἥπλουν τὸ ὡραῖον πράσινον αὐτῶν φύλλωμα ἄνωθεν εὐρείας δεξαμενῆς, ἔνθα ἔπιπτε, μετ' ἐλαφροῦ πατάγου, ὕδωρ διαφανὲς ῥέον ἀπὸ τῶν μυκτήρων δελφίνων ἐξ ὀρειχάλκου. Ἐπὶ τῶν δελφίνων ἵππευεν Ἀφροδίτη, περιβάλλουσα διὰ τῶν βραχιόνων τὴν κεφαλὴν τοῦ τέρατος, καὶ πιέζουσα μεταξὺ τῶν στρογγύλων αὐτῆς κνημῶν τὰς ὑπὸ στιλβόντων λεπίων κεκαλυμμένας λαγώνας.

Οἱ δοῦλοι, ἐκτελοῦντες τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῶν ἐν τῷ οἴκῳ, διήρχοντο διὰ τοῦ προδόμου· ἦσαν ἐλαφρῶς ἐνδεδυμένοι ἕνεκα τοῦ καύσωνος, καὶ ἐβάδιζον γυμνόποδες, ὅπως ἀποφύγωσι τὸν κρότον τῶν ξυλίνων αὐτῶν σανδαλίων ἐπὶ τοῦ μωσαϊκοῦ.

Φωναὶ εὔθυμοι ἠκούοντο εἰς τὸ ἄκρον τῆς στοᾶς εἴς τι δωμάτιον, ἔνθα ἡ Φαύστα, ἡ σύζυγος τοῦ Ἀρικίου, εὑρίσκετο μετὰ τῆς Ὀκταβίας. Ἡ νεαρὰ κορασίς, ἥτις ἀπὸ τοῦ θανάτου τῶν γονέων της ἔζη παρὰ τῷ θείῳ της, διῆγε φιλίως μετὰ τῆς Φαύστας, ἧς ἦτο ἡ σύντροφος καὶ ἡ ἐξ ἀπορρήτων φίλη.

Ἀμφότεραι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐξήταζον κομψὸν κιβώτιον πλῆρες πολυτίμων κοσμημάτων, ἅτινα ὁ Παῦλος, ὁ διοικητὴς τοῦ Πραιτωρίου, ἔστελλε τῇ μνηστῇ του. Ἀπεθαύμαζον τὴν πολυτέλειαν καὶ τὴν κομψότητα ἑκάστου κοσμήματος.

[Ἕπεται συνέχεια]. ΤΟΝΥ.

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρες», μυθιστορία Catulle Mendès ..... δρ. 1,50 (1,70)

«Ἡ Ἡρωΐς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως», μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, ἐς δύο ὀγκώδεις τόμους ..... Δρ. 4 [4 4,50]

«Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δρ. 2 [2,20]

«Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail, τόμοι ὀγκώδεις 3 Δρ. 6 (7)

«Αἱ Φύλακες τοῦ Θησαυροῦ», μυθιστορία Ἐμμ. Γονζαλὲς ..... Δρ. 1,50 (1,70)

«Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μυθιστορία Βίκτωρος Οὐγγώ, μετάφρασις Ι. Καρασσούσα τόμοι 2) ..... δρ. 4 (4,30)

«Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιος Πανίνης», μυθιστόρημα βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας ..... Δραχ. 2 [2.20)

«Ὑπατία», μυθιστορία ἱστορικὴ ὑπὸ Charles Kingsley [τόμοι 2] ..... Δρ. 4 [4.20-

«Κωμῳδίαι» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2.20]

«Ὁ Γονζάλβης Κορδούβιος ἢ ἡ Γρανάδα ἀνακτηθεῖσα» μυθιστόρημα . . Δρ. 1.50 [1.70]

«Ἄνθρωπος τοῦ Κόσμου», Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου. Δρ. 2 (2,20)

«Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ» ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφφερίου, μετάφρ. ὑπὸ Π. Πανᾶ [τόμ. 2] Δρ. 5 [550]

«Αἰγυπτία Βασιλόπαις» μυθιστορία ἱστορική, ὑπὸ Γεωργίου Ἔβερς, μετάφρασις ὑπὸ Ε. Γαλάνη, Ι. Κ. Δελιγιάννη καὶ Στ. Στρέιτ (τόμοι τρεῖς) ..... Δρ. 5.50 [6]

«Ἡ Ναξία Μαριάνθη» μυθιστόρημα πρωτότυπον ..... Δρ. 1,30 (1,50)

«Περιοδεία τῆς Γῆς εἰς 80 ἡμέρας» μυθιστόρημα Ἰουλίου Βὲρν. ..... Δρ. 1,70 (2)

«Ὁ Ἄρχων τοῦ Κόσμου», μυθιστόρημα εἰς 6 τόμους ..... Δρ. 8 (9)

«Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς Πομπηΐας» μετάφρασις Γ. Κ. Ζαλακώστα ..... Δρ. 4 (4,50)

«Ἐξομολόγησις ἑνὸς Ἀββᾶ» μυθ. Δρ. 1.50 (1.60)

«Τυχαῖον Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου ..... δρ. 1 (1,10)

«Τὰ Ὑπερῷα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre Zaccone ..... δρ. 4 (4,20)

«Τὸ τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ» καὶ «Ἡ ἄνυμφος μήτηρ» (τόμοι 2, σελ. 750), μυθιστορία A. Matthey (Arthur Arnold) δρ. 3,50 (4)

«Τὸ φρούριον τοῦ Καρρόου» καὶ Τὸ «ἄνθος τῆς Ἀλόης» (τόμοι 2, σελ. 700) μυθιστορία Ι Φ. Σμίθ. δρ. 3.25 (3,75)

Ὁ «Ἀδικηθεὶς Ρογῆρος», μυθιστορία Ἰουλίου Μαρύ, 2 τόμοι ἐκ 686 σελίδων, δραχ. 3 (3,40)

«Ἀττικαὶ Νύκτες». Δράματα — Ποιήσεις Σ. Ν. Βασιλειάδου 2 (2,20)

«Ἐλπινίκη» ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδα Κυριακίδου ..... δρ. 5 (5,30)

«Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ», μυθιστορία Γεωργίου Πραδέλ ..... δρ. 5 (5,30)

«Ὁ Ἄγνωστος τῆς Βελλεβίλης», μυθιστορία Π. Ζακὸν ..... δρ. 2,50 (2,70)

«Ὁ Ἱππότης Μάϊος», μυθιστορία Ponson de Terrail. ..... δραχ. 2,50 (2,70).

«Ἡ διδασκάλισσα», μυθιστορία Εὐγενείου Σύη ..... δραχ. 3 (3,20)

«Τὰ χάλια μας», κωμῳδία Π. Λαζαρίδου ἠθοποιοῦ ..... λ. 70 (80)

«Ἡ Ἀδελφοῦλα», μυθιστορία Ε. Μαλὼ (τόμοι 2) ..... δρ. 2,50 (2,80)

«Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεβάρτου», μυθιστορία Pierre Zaccone (τόμοι δύο) .... Δρ. 3 (3,30)

«Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης», μυθιστορία H. Emille Chevalier ..... Δρ. 1,50 (1,70)

Τυπογραφεῖον **Κορίννης**, *ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9*